

Dziennik Urzędowy L 284

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 61
12 listopada 2018

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1670 z dnia 23 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 w odniesieniu do ilości nominalnych na potrzeby wprowadzenia do obrotu w Unii poddanego pojedynczej destylacji *shochu* produkowanego przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowanego w Japonii 1

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1671 z dnia 23 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/825 w celu zwiększenia puli środków finansowych Programu wspierania reform strukturalnych i dostosowania jego celu ogólnego 3

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1672 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 6

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1673 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie zwalczania prania pieniędzy za pomocą środków prawnokarnych 22

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1674 z dnia 23 października 2018 r. zmieniająca decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności inspekcji polowych stosowanych w Federacyjnej Republice Brazylii do upraw nasiennych pastewnych roślin uprawnych i upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych oraz w odniesieniu do równoważności materiału siewnego roślin pastewnych i materiału siewnego roślin zbożowych produkowanego w Federacyjnej Republice Brazylii, a także w odniesieniu do równoważności inspekcji polowych stosowanych w Republice Mołdawii do upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych, upraw nasiennych warzyw oraz upraw nasiennych roślin oleistych i włóknistych oraz w odniesieniu do równoważności materiału siewnego roślin zbożowych, materiału siewnego warzyw oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych produkowanego w Republice Mołdawii 31

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1675 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku Niderlandów – EGF/2018/001 NL/Financial service activities 36

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. L 243 z 15.9.2009) 38
- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008) 39

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1670

z dnia 23 października 2018 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 w odniesieniu do ilości nominalnych na potrzeby wprowadzenia do obrotu w Unii poddanego pojedynczej destylacji *shochu* produkowanego przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowanego w Japonii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 listopada 2012 r. Rada przyjęła decyzję upoważniającą Komisję do rozpoczęcia negocjacji z Japonią w sprawie umowy o wolnym handlu.
- (2) Negocjacje w sprawie umowy między Unią Europejską a Japonią o partnerstwie gospodarczym (zwanej dalej „umową”) zostały pomyślnie zakończone, a umowa została podpisana w dniu 17 lipca 2018 r.
- (3) Załącznik 2-D umowy przewiduje, że poddany pojedynczej destylacji *shochu*, zdefiniowany w art. 3 ust. 10 japońskiej ustawy o podatku od napojów spirytusowych (ustawa nr 6 z 1953 r.), produkowany przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowany w Japonii, może zostać wprowadzony do obrotu na rynku Unii w tradycyjnych butelkach o pojemności czterech jednostek *go* (合) i jednej jednostki *sho* (升), odpowiadającym ilościom nominalnym wynoszącym odpowiednio 720 ml i 1 800 ml, pod warunkiem spełnienia pozostałych obowiązujących wymogów prawnych Unii.
- (4) Dyrektywa 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ stanowi, że napoje spirytusowe pakowane w opakowania jednostkowe mogą być wprowadzane do obrotu w Unii jedynie wtedy, gdy są pakowane w opakowania jednostkowe o ilościach nominalnych wymienionych w pkt 1 załącznika do tej dyrektywy. W odniesieniu do napojów spirytusowych w pkt 1 załącznika do dyrektywy 2007/45/WE wskazano dziewięć ilości nominalnych mieszczących się w przedziale od 100 ml do 2 000 ml. Wskazane ilości nominalne nie obejmują ilości 720 ml i 1 800 ml, czyli ilości nominalnych, w jakich poddany pojedynczej destylacji *shochu* produkowany przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego jest butelkowany i wprowadzany do obrotu w Japonii.
- (5) Niezbędne jest zatem wprowadzenie odstępstwa od nominalnych ilości napojów spirytusowych określonych w załączniku do dyrektywy 2007/45/WE w celu zapewnienia, by poddany pojedynczej destylacji *shochu*, napój spirytusowy produkowany przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowany w Japonii, mógł być wprowadzany do obrotu na rynku Unii, stosowanie do załącznika 2-D do umowy, w butelkach o pojemności 720 ml i 1 800 ml odpowiadających tradycyjnym japońskim wielkościom butelek o pojemności odpowiednio czterech jednostek *go* (合) i jednej jednostki *sho* (升).

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 119.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 października 2018 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylająca dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniająca dyrektywę Rady 76/211/EWG (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 17).

- (6) Odstępstwo od dyrektywy 2007/45/WE musi zostać wprowadzone w drodze zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 ⁽¹⁾ w celu zapewnienia, by poddany pojedynczej destylacji *shochu* produkowany przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowany w Japonii mógł zostać wprowadzony do obrotu jednocześnie we wszystkich państwach członkowskich wraz z wejściem w życie umowy.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 110/2008.
- (8) W celu zapewnienia wdrożenia umowy w zakresie wprowadzenia do obrotu w Unii poddanego pojedynczej destylacji *shochu* produkowanego przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowanego w Japonii niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia wejścia w życie umowy,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 w rozdziale IV dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Artykuł 24a

Odstępstwo od wymogu dotyczącego nominalnych ilości zawartego w dyrektywie 2007/45/WE

Na zasadzie odstępstwa od art. 3 dyrektywy 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) oraz od szóstego wiersza pkt 1 załącznika do tej dyrektywy poddany pojedynczej destylacji *shochu* (**) produkowany przy użyciu aparatu destylacyjnego kotłowego i butelkowany w Japonii może być wprowadzany do obrotu w Unii w ilościach nominalnych wynoszących 720 ml i 1 800 ml.

(*) Dyrektywa 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylająca dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniająca dyrektywę Rady 76/211/EWG (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 17).

(**) O którym mowa w załączniku 2-D do Umowy między Unią Europejską a Japonią o partnerstwie gospodarczym.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie Umowy między Unią Europejską a Japonią o partnerstwie gospodarczym.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodniczący

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1671**z dnia 23 października 2018 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/825 w celu zwiększenia puli środków finansowych Programu wspierania reform strukturalnych i dostosowania jego celu ogólnego**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 175 akapit trzeci i art. 197 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na wniosek państw członkowskich Unia może udzielać im wsparcia w doskonaleniu ich zdolności administracyjnej w zakresie wdrażania prawa Unii.
- (2) Program wspierania reform strukturalnych (zwany dalej „programem”) został utworzony na potrzeby wzmocnienia zdolności państw członkowskich w zakresie przygotowania i wdrożenia reform administracyjnych i strukturalnych pobudzających wzrost gospodarczy leżących w interesie Unii, w tym przez udzielanie wsparcia na rzecz skutecznego i wydajnego wykorzystania funduszy unijnych. Wsparcie na podstawie programu jest udzielane przez Komisję na wniosek państwa członkowskiego i może obejmować szereg obszarów polityki. Rozwijanie odpornej gospodarki i odpornego społeczeństwa na bazie solidnych struktur gospodarczych, społecznych i terytorialnych, które pozwalają państwu członkowskiemu skutecznie amortyzować wstrząsy i szybko odzyskać równowagę, przyczynia się do spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz umożliwia realizację potencjału w zakresie wzrostu gospodarczego. Państwa członkowskie powinny zachęcać – zgodnie ze swoimi ramami prawnymi – krajową i regionalną administrację publiczną oraz zainteresowane podmioty do odpowiedniego wkładu i zaangażowania. Wdrożenie reform instytucjonalnych, administracyjnych oraz reform strukturalnych pobudzających wzrost gospodarczy, istotnych dla państw członkowskich oraz przejście odpowiedzialności w terenie za reformy strukturalne leżące w interesie Unii stanowią istotne narzędzia służące zapewnieniu takiego rozwoju.
- (3) Skuteczne powiadamianie o działaniach prowadzonych w ramach programu i ich wynikach, odpowiednio, na szczeblu unijnym, krajowym i regionalnym ma zasadnicze znaczenie dla rozpowszechniania wiedzy o osiągnięciach programu oraz dla wyeksponowania i przekazywania informacji o jego efektach w terenie.
- (4) Zważywszy, że zapotrzebowanie na wsparcie mogłoby przekroczyć środki finansowe dostępne w ramach programu, w stosownych przypadkach, w toku procedury składania wniosków o wsparcie zainteresowane państwo członkowskie powinno szeregować wnioski według hierarchii priorytetów. W tym kontekście należy zwracać uwagę na wnioski o wsparcie, które są powiązane z europejskim semestrem i obszarami polityki dotyczącymi spójności, innowacyjności, zatrudnienia oraz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego. Program powinien uzupełniać inne instrumenty, aby uniknąć powielania działań.
- (5) Zważywszy, że w ramach programu państwom członkowskim nie udostępnia się środków finansowych, a jedynie wsparcie techniczne, program nie ma na celu zastąpienia finansowania z budżetów krajowych.
- (6) Państwa członkowskie korzystają w coraz większym stopniu ze wsparcia oferowanego w ramach programu, na skalę przekraczającą początkowe oczekiwania. Kwota wynikająca z wniosków o wsparcie otrzymanych przez Komisję w 2017 r., na podstawie ich szacowanej wartości, znacznie przekracza dostępny roczny przydział środków. Podczas cyklu w 2018 r. szacowana wartość otrzymanych wniosków była pięciokrotnie większa niż środki finansowe dostępne na ten rok. Prawie wszystkie państwa członkowskie wystąpiły z wnioskami o wsparcie w ramach programu, a wnioski te dotyczyły wszystkich obszarów polityki objętych programem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 6.7.2018, s. 53.

⁽²⁾ Dz.U. C 247 z 13.7.2018, s. 54.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 października 2018 r.

- (7) Pogłębienie spójności gospodarczej i społecznej dzięki reformom strukturalnym korzystnym dla Unii oraz zgodnym z zasadami i wartościami Unii ma kluczowe znaczenie dla ugruntowania odporności gospodarczej, jak również pomyślnego uczestnictwa i większej rzeczywistej konwergencji w unii gospodarczej i walutowej, co zapewni Unii długoterminową stabilność i dobrobyt. Jest to równie ważne dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro, w ich przygotowaniach do przystąpienia do strefy euro, jak i dla państw członkowskich strefy euro.
- (8) Właściwe jest zatem podkreślenie w celu ogólnym programu – tam gdzie mowa o jego wkładzie w odpowiedź na wyzwania gospodarcze i społeczne – że zwiększenie spójności gospodarczej i społecznej, konkurencyjności, wydajności, zrównoważonego wzrostu gospodarczego, zatrudnienia, inwestycji oraz włączenia społecznego mogłyby również stanowić wkład w przygotowania do przyszłego członkostwa w strefie euro czynione przez te państwa członkowskie, których walutą nie jest euro.
- (9) Z myślą o realizacji celów ogólnych i szczegółowych oraz w obrębie działań kwalifikowalnych, które zostaną objęte finansowaniem z tego programu, należy zauważyć, że działania w ramach programu powinny mieć również możliwość wspierania reform, które mogą ułatwić państwom członkowskim przygotowania do przystąpienia do strefy euro, przy czym należy przestrzegać zasady równego traktowania wszystkich państw członkowskich.
- (10) Aby zaspokoić rosnące zapotrzebowanie państw członkowskich na wsparcie oraz ze względu na konieczność wsparcia wdrażania reform strukturalnych leżących w interesie Unii, w tym w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, w ramach ich przygotowań do przystąpienia do strefy euro, należy zwiększyć przydział środków finansowych na program do poziomu, który pozwoli Unii zapewnić wsparcie odpowiadające potrzebom ubiegających się o nie państw członkowskich i wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami. Wzrost ten nie powinien mieć negatywnego wpływu na pozostałe priorytety polityki spójności. Ponadto państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do przesuwania środków krajowych i regionalnych przyznanych im z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.
- (11) Aby zapewnić wysokiej jakości wsparcie z jak najmniejszym opóźnieniem, Komisja powinna móc wykorzystywać część puli finansowej także na pokrycie kosztów działań wspomagających program, takich jak wydatki związane z kontrolą jakości, monitorowaniem i ewaluacją projektów w terenie. Działania te są ważne dla zapewnienia skuteczności wdrażania projektu.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/825 ⁽¹⁾.
- (13) Aby umożliwić szybkie zastosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, powinno ono wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2017/825 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Cel ogólny

Celem ogólnym programu jest wsparcie reform instytucjonalnych, administracyjnych oraz reform strukturalnych pobudzających wzrost gospodarczy w państwach członkowskich w drodze udzielenia wsparcia instytucjom krajowym w zakresie środków służących reformowaniu i wzmocnieniu instytucji, sprawowania rządów, administracji publicznej oraz sektorów gospodarczych i społecznych, podejmowanych w związku z wyzwaniami gospodarczymi i społecznymi, z zamiarem zwiększenia spójności, konkurencyjności, wydajności, zrównoważonego wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy, inwestycji i włączenia społecznego, a także z zamiarem przyczynienia się do osiągnięcia rzeczywistej konwergencji w Unii, co może służyć również przygotowaniu do członkostwa w strefie euro, w szczególności w kontekście procesów związanych z zarządzaniem gospodarczym, w tym przez wspieranie skutecznego, wydajnego i przejrzystego wykorzystania funduszy unijnych.”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/825 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1303/2013 i (UE) nr 1305/2013 (Dz.U. L 129 z 19.5.2017, s. 1).

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Wspieranie przygotowań do członkostwa w strefie euro

Z myślą o realizacji celów określonych w art. 4 i 5 oraz w obrębie działań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 6, w ramach programu można finansować również środki i działania wspierające reformy, które mogą pomóc państwom członkowskim w ich przygotowaniach do przystąpienia do strefy euro.”;

3) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pulę środków finansowych przeznaczonych na wdrażanie niniejszego programu ustala się na kwotę 222 800 000 EUR w cenach bieżących.”;

b) w ust. 2 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Wydatki mogą również obejmować koszty innych działań wspierających, takich, jak kontrola jakości i monitorowanie projektów w terenie związanych z udzielaniem wsparcia.”;

4) w art. 16 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) wdrożeniu środków wsparcia.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1672**z dnia 23 października 2018 r.****w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1889/2005**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Jednym z priorytetów Unii jest wspieranie harmonijnego, zrównoważonego i powszechnego rozwoju rynku wewnętrznego jako obszaru zapewniającego swobodny i bezpieczny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.
- (2) Ponowne wprowadzenie do gospodarki nielegalnych wpływów i przekierowanie środków na finansowanie nielegalnej działalności prowadzi do zakłóceń i pogorszenia warunków uczciwej konkurencji dla obywateli i przedsiębiorstw przestrzegających prawa, a zatem stanowi zagrożenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego. Ponadto działalność ta sprzyja działaniom przestępczym i terrorystycznym, które zagrażają bezpieczeństwu obywateli Unii. W związku z tym Unia podjęła działania mające na celu własną ochronę.
- (3) Jednym z głównych fundamentów działania podjętego przez Unię była dyrektywa Rady 91/308/EWG ⁽³⁾, w której określono szereg środków i obowiązków dla instytucji finansowych, osób prawnych oraz niektórych grup zawodowych w odniesieniu, między innymi, do przepisów dotyczących przejrzystości i prowadzenia ewidencji, a także zasady „znaj swojego klienta”, oraz w której określono obowiązek zgłaszania podejrzanych transakcji krajowym jednostkom analityki finansowej, które ustanowiono jako ośrodki mające oceniać takie transakcje, współpracować ze swoimi odpowiednikami w innych krajach oraz, w razie konieczności, kontaktować się z organami sądowymi. Od tego czasu dyrektywa 91/308/EWG została zmieniona i zastąpiona przez kolejne środki. Przepisy w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy są obecnie określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ⁽⁴⁾.
- (4) Z uwagi na ryzyko, że stosowanie dyrektywy 91/308/EWG prowadziło do zwiększonych przepływów środków pieniężnych w nielegalnych celach, które mogłyby stanowić zagrożenie dla systemu finansowego i rynku wewnętrznego, dyrektywa ta została uzupełniona rozporządzeniem (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾. Rozporządzenie to ma na celu zapobieganie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz wykrywanie ich przez ustanowienie systemu kontroli mającego zastosowanie do osób fizycznych, które wjeżdżają do Unii lub ją opuszczają, przewożąc środki pieniężne lub zbywalne papiery na okaziciela w kwocie co najmniej 10 000 EUR lub w równowartości tej kwoty w innych walutach. Termin „wwożone do Unii lub wywożone z Unii” należy zdefiniować poprzez odniesienie do terytorium Unii, które zdefiniowano w art. 355 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w celu zapewnienia, aby niniejsze rozporządzenie miało jak najszerszy zakres stosowania oraz aby żaden obszar nie był zwolniony z obowiązku stosowania go i nie miał możliwości obchodzenia obowiązujących środków kontroli.
- (5) Rozporządzeniem (WE) nr 1889/2005 wdrożono we Wspólnocie międzynarodowe standardy w zakresie zwalczania prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu opracowane przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF).

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2018, s. 22.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 października 2018 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy (Dz.U. L 166 z 28.6.1991, s. 77).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1889/2005 z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 9)

- (6) FATF, ustanowiona podczas szczytu grupy G-7 w Paryżu w 1989 r., jest organem międzyrządowym określającym standardy i propagującym skuteczne wdrażanie środków ustawowych, regulacyjnych i operacyjnych mających na celu zwalczanie prania pieniędzy, finansowania terroryzmu i innych powiązanych zagrożeń dla integralności międzynarodowego systemu finansowego. Szereg państw członkowskich należy do FATF lub jest reprezentowanych na forum FATF przez organy regionalne. Unia jest reprezentowana w FATF przez Komisję i zobowiązała się do skutecznego wprowadzenia w życie zaleceń FATF. Zalecenie FATF nr 32 w sprawie przewoźników środków pieniężnych stanowi, że należy ustanowić środki w odniesieniu do odpowiednich kontroli transgranicznego przepływu środków pieniężnych.
- (7) W dyrektywie (UE) 2015/849 określono i opisano szereg rodzajów działalności przestępczej, z której wpływy mogłyby stać się przedmiotem prania pieniędzy lub mogłyby być wykorzystywane do finansowania terroryzmu. Wpływy z takiej działalności przestępczej są często przewożone przez zewnętrzne granice Unii do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Niniejsze rozporządzenie powinno to uwzględnić i określać system zasad, które – oprócz przyczyniania się do zapobiegania praniu pieniędzy, w szczególności przestępstwom źródłowym, takim jak przestępstwa podatkowe określone w przepisach krajowych, oraz finansowaniu terroryzmu – mają ułatwić zapobieganie, wykrywanie i ściganie działalności przestępczej zdefiniowanej w dyrektywie (UE) 2015/849.
- (8) W zakresie wiedzy na temat mechanizmów stosowanych do przekazywania bezprawnie uzyskanych wartości za granicę poczynione zostały postępy. W konsekwencji zalecenia FATF zostały zaktualizowane, dyrektywą (UE) 2015/849 wprowadzono zmiany do unijnych ram prawnych oraz opracowano nowe najlepsze praktyki. W świetle tych zmian oraz na podstawie oceny obowiązującego prawodawstwa Unii rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 powinno zostać zmienione. Jednakże z uwagi na duży zakres koniecznych zmian rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 należy uchylić i zastąpić nowym rozporządzeniem.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na możliwości zapewnienia przez państwa członkowskie, w ramach ich prawa krajowego, dodatkowych krajowych systemów kontroli przepływów środków pieniężnych w Unii, pod warunkiem że kontrole te są zgodne z podstawowymi wolnościami Unii, w szczególności z art. 63 i 65 TFUE.
- (10) Zbiór przepisów na poziomie Unii, które umożliwiłyby porównywalne kontrole środków pieniężnych w Unii, w znacznej mierze usprawniłby działania mające na celu zapobieganie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie dotyczy środków podejmowanych przez Unię lub państwa członkowskie na podstawie art. 66 TFUE w celu ograniczenia przepływu kapitału, który powoduje lub może spowodować poważne trudności w funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej, lub na podstawie art. 143 i 144 TFUE wskutek nagłego kryzysu w bilansie płatniczym.
- (12) Ze względu na obecność organów celnych na zewnętrznych granicach Unii, ich doświadczenie w przeprowadzaniu kontroli pasażerów i towarów przekraczających granice zewnętrzne oraz ich doświadczenie w stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 organy te powinny nadal działać jako właściwe organy do celów niniejszego rozporządzenia. Jednocześnie państwa członkowskie nadal powinny mieć możliwość wyznaczenia także innych organów krajowych, które będą działały na granicach zewnętrznych jako właściwe organy. Państwa członkowskie powinny w dalszym ciągu zapewniać odpowiednie szkolenia dla personelu organów celnych oraz innych organów krajowych do celów przeprowadzania tych kontroli, w tym dotyczących gotówkowego prania pieniędzy.
- (13) Jednym z najważniejszych pojęć używanych w niniejszym rozporządzeniu jest termin „środki pieniężne”, którego definicja powinna obejmować cztery kategorie: gotówkę, zbywalne papiery na okaziciela, towary używane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości oraz określone typy kart przedpłaconych. Z uwagi na ich cechy jest prawdopodobne, że niektóre zbywalne papiery na okaziciela, towary używane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości oraz karty przedpłacone, które nie są powiązane z rachunkiem bankowym i które mogą zawierać kwoty pieniężne trudne do wykrycia, będą wykorzystywane zamiast gotówki jako anonimowe nośniki transferowania wartości przez zewnętrzne granice w sposób, który nie jest możliwy do wykrycia przy zastosowaniu klasycznego systemu nadzoru przez organy publiczne. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić istotne elementy definicji środków pieniężnych, jednocześnie umożliwiając Komisji zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia w odpowiedzi na próby podejmowane przez przestępców i ich wspólników, aby obejść środek, który kontroluje tylko jeden rodzaj wysoce płynnego środka przechowywania wartości w drodze przenoszenia przez zewnętrzne granice innego rodzaju środka przechowywania wartości. Jeżeli wykryte zostaną dowody takiego działania na znaczną skalę, konieczne jest niezwłoczne podjęcie środków w celu zaradzenia tej sytuacji. Chociaż waluty wirtualne wiążą się z dużym ryzykiem – na co Komisja zwróciła uwagę w swoim sprawozdaniu z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie oceny ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które ma wpływ na rynek wewnętrzny i dotyczy działalności transgranicznej – organy celne nie mają kompetencji do ich kontrolowania.

- (14) Zbywalne papiery na okaziciela umożliwiają ich fizycznemu posiadaczowi zażądanie zapłaty kwoty finansowej bez poddawania się rejestracji lub wymienienia z nazwiska lub nazwy. Mogą być łatwo wykorzystane do przekazywania znacznych wartości i wykazują się znacznym podobieństwem do waluty pod względem płynności, anonimowości oraz ryzyka nadużyć.
- (15) Towary wykorzystywane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości prezentują wysoki stosunek wartości do ilości, dla których istnieje łatwo dostępny rynek handlu międzynarodowego, umożliwiający przeliczenie tych towarów na waluty przy jedynie niewielkich kosztach transakcji. Towary takie są zazwyczaj przedstawiane w jednolitych sposób, umożliwiając szybkie sprawdzenie ich wartości.
- (16) Karty przedpłacone są to karty niespersonalizowane, przechowujące wartość pieniężną lub środki bądź zapewniające dostęp do wartości pieniężnych lub środków, które mogą być wykorzystane do celów transakcji płatniczych, nabycia towarów czy usług lub do wypłaty gotówki. Nie są one powiązane z rachunkiem bankowym. Karty przedpłacone obejmują anonimowe karty przedpłacone, o których mowa w dyrektywie (UE) 2015/849. Mają one szerokie zastosowanie do różnorodnych celów zgodnych z prawem, a niektóre z tych instrumentów służą również interesom społecznym. Takie karty przedpłacone są łatwe do przenoszenia i mogą być wykorzystywane do przekazywania znacznej wartości przez zewnętrzne granice. Konieczne jest zatem włączenie kart przedpłaconych do definicji środków pieniężnych, w szczególności jeżeli można je kupić bez poddawania klienta analizie *due diligence*. Umożliwi to rozszerzenie kontroli na pewne rodzaje kart przedpłaconych, z uwzględnieniem dostępnej technologii, jeżeli będzie to uzasadnione, pod warunkiem że takie kontrole rozszerzone są z należyтым uwzględnieniem proporcjonalności i praktycznej możliwości egzekwowania.
- (17) W celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu obowiązek złożenia deklaracji środków pieniężnych należy nałożyć na osoby fizyczne wjeżdżające na terytorium Unii lub je opuszczające. Aby nienależnie nie ograniczać swobodnego przepływu ani nadmiernie nie obciążać obywateli i instytucji formalnościami administracyjnymi, obowiązek ten powinien podlegać progowi 10 000 EUR. Powinien mieć on zastosowanie do osób przewożących środki pieniężne przewożących takie kwoty przy sobie, w swoim bagażu lub środku transportu, w którym przekraczają granice zewnętrzne. Od takich osób należy zażądać udostępnienia środków pieniężnych właściwym organom do celów kontroli, oraz, jeśli to konieczne, przedstawienia ich tym organom. Definicję „osoby przewożącej środki pieniężne” należy rozumieć jako wykluczającą te osoby przewożące środki pieniężne, które zawodowo przewożą towary lub osoby.
- (18) W odniesieniu do przepływu środków pieniężnych w transporcie, na przykład środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii w przesyłkach pocztowych, przesyłkach kurierskich, przesyłkach cargo lub ładunkach kontenerowych, właściwe organy powinny mieć prawo wymagać od nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawiciela systematycznego składania deklaracji dotyczących ujawnienia środków pieniężnych bądź składania takich deklaracji w poszczególnych przypadkach, zgodnie z procedurami krajowymi. Takie ujawnienie powinno obejmować szereg elementów, które nie są objęte zwykłą dokumentacją przedkładaną organom celnym, na przykład dokumentami przewozowymi i zgłoszeniami celnymi. Elementami takimi są: pochodzenie, miejsce przeznaczenia, pochodzenie gospodarcze i zamierzone przeznaczenie środków pieniężnych. Obowiązek ujawnienia środków pieniężnych w transporcie powinien podlegać takiemu samemu progowi jak środki pieniężne przewożone przez osoby przewożące środki pieniężne.
- (19) Szereg ustandaryzowanych danych dotyczących przepływu środków pieniężnych, takich jak dane osobowe składającego deklarację, właściciela lub odbiorcy, pochodzenie gospodarcze oraz zamierzone przeznaczenie środków pieniężnych, powinien podlegać rejestracji, aby cele niniejszego rozporządzenia zostały osiągnięte. W szczególności konieczne jest, aby składający deklarację, właściciel lub odbiorca przekazywali swoje dane osobowe zgodnie z danymi zawartymi w ich dokumentach tożsamości, w celu ograniczenia do minimum ryzyka błędów w zakresie ich tożsamości oraz opóźnień wynikających z potrzeby ewentualnej kolejnej weryfikacji.
- (20) W odniesieniu do obowiązku zgłaszania środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną oraz obowiązku ujawniania środków pieniężnych w transporcie właściwym organom należy przyznać uprawnienia do przeprowadzenia wszelkich niezbędnych kontroli osób, ich bagażu, środków transportu wykorzystywanych do przekraczania granic zewnętrznych oraz wszelkich przesyłek lub pojemników przewożonych przez te granice, które mogą zawierać środki pieniężne, lub środków transportu, którymi są one przewożone. W przypadku niespełnienia tych obowiązków właściwe organy powinny sporządzić deklarację z urzędu do celów późniejszego przekazania odnośnych informacji innym organom.
- (21) Aby zapewnić jednolite stosowanie kontroli przez właściwe organy, kontrole te powinny opierać się przede wszystkim na analizie ryzyka, w celu ustalenia i oceny ryzyka oraz opracowania niezbędnych środków zaradczych.

- (22) Ustanowienie wspólnych ram zarządzania ryzykiem nie powinno uniemożliwiać właściwym organom przeprowadzania kontroli wyrwykowych lub z własnej inicjatywy, w każdym przypadku gdy uznają to za konieczne.
- (23) W przypadku gdy wykryją one kwoty środków pieniężnych poniżej wartości progowej, co do których istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne mogłyby być związane z działalnością przestępczą objętą niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy – w przypadku środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną – powinny mieć możliwość rejestrowania informacji na temat osoby przewożącej środki pieniężne, ich właściciela oraz, w stosownych przypadkach, zamierzonego odbiorcy środków pieniężnych, w tym imienia i nazwiska, danych kontaktowych, szczegółowych informacji dotyczących charakteru i kwoty lub wartości środków pieniężnych, ich pochodzenia gospodarczego i zamierzonego przeznaczenia.
- (24) W przypadku środków pieniężnych w transporcie właściwe organy powinny mieć możliwość rejestrowania informacji dotyczących składającego deklarację, właściciela, nadawcy oraz odbiorcy lub zamierzonego odbiorcy środków pieniężnych, w tym imienia i nazwiska, danych kontaktowych, szczegółowych informacji dotyczących charakteru i kwoty lub wartości środków pieniężnych, ich pochodzenia gospodarczego i zamierzonego przeznaczenia.
- (25) Informacje te powinny być przekazywane jednostce analityki finansowej danego państwa członkowskiego, które powinno zapewnić, aby dana jednostka analityki finansowej z własnej inicjatywy lub na wniosek przekazała wszelkie odpowiednie informacje jednostkom analityki finansowej pozostałych państw członkowskich. Jednostki te zostały wyznaczone jako kluczowe ośrodki walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które otrzymują i przetwarzają informacje pochodzące z różnych źródeł, takich jak instytucje finansowe, oraz analizują te informacje w celu stwierdzenia, czy istnieją podstawy dalszych badań, które mogą nie być widoczne dla właściwych organów gromadzących deklaracje i prowadzących kontrole zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W celu zagwarantowania skutecznego przepływu informacji wszystkie jednostki analityki finansowej powinny być podłączone do systemu informacji celnej (zwanego dalej „CIS”) ustanowionego na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 ⁽¹⁾, a dane opracowywane lub przekazywane przez właściwe organy i jednostki analityki finansowej powinny być kompatybilne i porównywalne.
- (26) Uznając znaczenie skutecznej wymiany informacji między właściwymi organami, w tym jednostkami analityki finansowej w obrębie ram prawnych obejmujących te podmioty, dla pomyślnej realizacji działań podejmowanych w następstwie niniejszego rozporządzenia, a także potrzebę wzmocnienia współpracy między jednostkami analityki finansowej w Unii, Komisja powinna do dnia 1 czerwca 2019 r. ocenić możliwość ustanowienia wspólnego mechanizmu na rzecz zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.
- (27) Wykrycie kwot środków pieniężnych poniżej progu, w sytuacjach w których istnieją przesłanki wskazujące na działalność przestępczą, ma ogromne znaczenie w tym kontekście. W związku z tym – jeżeli istnieją przesłanki wskazujące na działalność przestępczą – należy umożliwić dzielenie się informacjami dotyczącymi kwot poniżej progu z właściwymi organami w innych państwach członkowskich.
- (28) Biorąc pod uwagę, że przepływy środków pieniężnych będących przedmiotem kontroli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są dokonywane przez granice zewnętrzne, oraz ze względu na utrudnione działanie, gdy środki pieniężne opuściły już punkt wejścia lub wyjścia, i związane z nimi ryzyko, nawet jeżeli tylko niewielkie ilości są wykorzystywane nielegalnie, właściwe organy powinny mieć możliwość tymczasowego zatrzymania środków pieniężnych w określonych okolicznościach, zgodnie z mechanizmami kontroli: po pierwsze, w przypadku gdy obowiązek złożenia deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych nie został spełniony, a po drugie, w przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące na działalność przestępczą, niezależnie od wysokości kwoty środków pieniężnych oraz od tego, czy są to środki pieniężne przewożone przez osobę fizyczną czy też środki pieniężne w transporcie. Ze względu na charakter takiego tymczasowego zatrzymania oraz wpływ, jaki mogłoby ono mieć na swobodę przemieszczania się i prawo własności, okres zatrzymania powinien być ograniczony do niezbędnego minimum, niezbędnego do ustalenia przez inne właściwe organy, czy istnieją podstawy dalszej interwencji, takiej jak dochodzenia lub zajęcie środków pieniężnych w oparciu o inne instrumenty prawne. Decyzji o tymczasowym zatrzymaniu środków pieniężnych na mocy niniejszego rozporządzenia powinno towarzyszyć uzasadnienie, w decyzji tej należy też odpowiednio opisać szczególne okoliczności, które doprowadziły do podjęcia działania. Powinno być możliwe przedłużenie okresu tymczasowego zatrzymania środków pieniężnych w określonych i należycie uzasadnionych przypadkach, na przykład gdy właściwe organy napotykają trudności w uzyskaniu informacji na temat możliwej działalności przestępczej, między innymi gdy konieczna jest komunikacja z państwem trzecim, gdy należy przetłumaczyć dokumenty lub gdy trudno jest zidentyfikować nadawcę lub odbiorcę środków pieniężnych w transporcie bądź skontaktować się z takim nadawcą lub odbiorcą. Jeśli po upływie okresu zatrzymania nie podjęto decyzji w sprawie dalszej interwencji lub jeżeli właściwy organ uzna, że nie ma podstaw do dalszego zatrzymywania środków pieniężnych, środki te należy niezwłocznie zwolnić, w zależności od sytuacji, na rzecz osoby, której tymczasowo zatrzymano środki pieniężne, osoby przewożącej środki pieniężne lub właściciela.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

- (29) W celu zwiększenia wiedzy na temat niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny, we współpracy z Komisją, opracować odpowiednie materiały dotyczące obowiązku składania deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych.
- (30) Istotne jest, aby właściwe organy, które gromadzą informacje na mocy niniejszego rozporządzenia, przekazywały je terminowo krajowej jednostce analityki finansowej, aby umożliwić jej dalszą analizę i porównanie tych informacji z innymi danymi, jak określono w dyrektywie (UE) 2015/849.
- (31) Do celów niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy właściwe organy zarejestrują brak złożenia deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych lub w przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące na działalność przestępczą, powinny one niezwłocznie podzielić się tymi informacjami z właściwymi organami innych państw członkowskich za pośrednictwem odpowiednich kanałów. Taka wymiana danych byłaby proporcjonalna, zważywszy, że osoby nieprzestrzegające obowiązku złożenia deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych, które to osoby zostały zatrzymane w jednym państwie członkowskim, prawdopodobnie wybrałyby inne państwo członkowskie wjazdu lub wyjazdu, jeżeli właściwe organy nie wiedziałyby o wcześniejszym naruszeniu. Wymiana takich informacji powinna być obowiązkowa, aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego rozporządzenia we wszystkich państwach członkowskich. W przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działalnością przestępczą, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na interesy finansowe Unii, informacje te należy przekazywać także Komisji, Prokuraturze Europejskiej ustanowionej rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939 ⁽¹⁾ – przez państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy na mocy tego rozporządzenia – oraz Europolowi, ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 ⁽²⁾. Aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia w zakresie zapobiegania obchodzeniu obowiązku składania deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych, a także odstraszenia od obchodzenia tego obowiązku, należy również wprowadzić obowiązkową wymianę zanonimizowanych danych dotyczących ryzyka i wyników analiz ryzyka między państwami członkowskimi i z Komisją, zgodnie z normami określonymi w aktach wykonawczych przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (32) Powinna być możliwa wymiana informacji między właściwym organem państwa członkowskiego lub Komisją a organami państwa trzeciego, pod warunkiem istnienia odpowiednich zabezpieczeń. Wymiana taka powinna być możliwa, w przypadku gdy przestrzegane są odpowiednie krajowe i unijne przepisy dotyczące praw podstawowych i przekazywania danych osobowych, po uzyskaniu zezwolenia organów, które pierwotnie uzyskały te informacje. Komisja powinna być informowana o wszelkiej zaistniałej wymianie informacji z państwami trzecimi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz powinna składać sprawozdania na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (33) Z uwagi na charakter gromadzonych informacji oraz uzasadnione oczekiwania osób przewożących środki pieniężne i osób składających deklaracje, że ich dane osobowe i informacje na temat wartości środków pieniężnych wwożonych przez nie do Unii lub wywożonych z Unii będą traktowane jako poufne, właściwe organy powinny zapewnić odpowiednie gwarancje w celu zapewnienia poszanowania tajemnicy zawodowej przez członków swego personelu, którzy potrzebują dostępu do tych informacji, oraz odpowiednio chronić takie informacje przed nieuprawnionym dostępem, wykorzystaniem lub przekazaniem. Jeśli niniejsze rozporządzenie lub prawo krajowe nie stanowi inaczej, w szczególności w kontekście postępowań sądowych, takie informacje nie powinny być ujawniane bez zgody organu, który je uzyskał.

Przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia może również obejmować dane osobowe i powinno być dokonywane zgodnie z prawem Unii. Państwa członkowskie i Komisja powinny przetwarzać dane osobiste wyłącznie w sposób zgodny z celami niniejszego rozporządzenia. Wszelkie gromadzenie, ujawnianie, przekazywanie, komunikowanie oraz inne przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia powinno podlegać wymogom rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾ i (UE) 2016/679 ⁽⁴⁾. Przetwarzanie danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się również zgodnie z prawami podstawowymi do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanymi w art. 8 Konwencji Rady Europy o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także zgodnie z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawem do ochrony danych osobowych, uznanymi odpowiednio w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

- (34) Do celów analizy prowadzonej przez jednostki analityki finansowej oraz aby umożliwić organom innych państw członkowskich kontrolowanie i egzekwowanie obowiązku składania deklaracji środków pieniężnych, zwłaszcza w przypadku osób, które wcześniej naruszyły ten obowiązek, konieczne jest, aby dane zawarte w deklaracjach składanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przechowywano przez wystarczająco długi okres. Aby jednostki analityki finansowej mogły skutecznie przeprowadzać swoje analizy, a właściwe organy mogły kontrolować i skutecznie egzekwować obowiązek składania deklaracji środków pieniężnych lub ujawniania środków pieniężnych, okres zatrzymywania danych zawartych w deklaracjach składanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie powinien przekraczać pięciu lat, z możliwością dalszego przedłużenia, po dokonaniu gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności takiego dalszego zatrzymania, które nie powinno przekraczać dodatkowych trzech lat.
- (35) Aby zachęcać do przestrzegania przepisów i zniechęcać do ich obchodzenia, państwa członkowskie powinny wprowadzić sankcje za niewypełnianie obowiązku złożenia deklaracji środków pieniężnych lub za brak ujawnienia środków pieniężnych. Sankcje te powinny mieć zastosowanie jedynie w przypadku braku deklaracji środków pieniężnych lub ujawnienia środków pieniężnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i nie powinny brać pod uwagę ewentualnej działalności przestępczej powiązanej ze środkami pieniężnymi, która może być przedmiotem dalszych dochodzeń i środków niewchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz nie powinny wykraczać poza to, co jest niezbędne do zapewnienia przestrzegania przepisów. Sankcje wprowadzane przez państwa członkowskie powinny mieć równoważny skutek odstraszający w całej Unii w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia.
- (36) W większości państw członkowskich stosuje się już, na zasadzie dobrowolności, zharmonizowany formularz deklaracji, EU Cash Declaration Form (EU-CDF), jednakże w celu zapewnienia jednolitego stosowania kontroli i skutecznego przetwarzania, przekazywania i analizy deklaracji przez właściwe organy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu przyjęcia wzorów formularza deklaracji środków pieniężnych i formularza ujawniania środków pieniężnych, w celu określenia kryteriów wspólnych ram zarządzania ryzykiem, w celu ustanowienia przepisów technicznych wymiany informacji oraz wzoru formularza, który będzie stosowany do celów przekazywania informacji, a także w celu ustanowienia przepisów oraz formularza, który będzie stosowany do przekazywania informacji statystycznych Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (37) W celu poprawy obecnej sytuacji charakteryzującej się ograniczonym dostępem do informacji statystycznych oraz istnieniem jedynie pewnej liczby wskazówek dotyczących zakresu, w jakim przestępcy przemycają środki pieniężne przez zewnętrzne granice Unii, należy podjąć skuteczniejszą współpracę w drodze wymiany informacji między właściwymi organami oraz z Komisją. W celu zagwarantowania, aby ta wymiana informacji była skuteczna i efektywna, Komisja powinna dokonać przeglądu, czy ustanowiony system spełnia cel lub czy istnieją przeszkody uniemożliwiające terminową i bezpośrednią wymianę informacji. Ponadto Komisja powinna publikować informacje statystyczne na swojej stronie internetowej.
- (38) Aby móc szybko uwzględnić przyszłe zmiany norm międzynarodowych, takich jak normy ustanowione przez FATF, lub zaradzić obchodzeniu niniejszego rozporządzenia przez korzystanie z towarów wykorzystywanych jako wysoce płynne środki przechowywania wartości lub korzystanie z kart przedpłaconych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian załącznika I do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (39) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ponadnarodową skalę prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz szczególnie charakter rynku wewnętrznego i jego podstawowych swobód, które można w pełni wdrożyć wyłącznie przez zapewnienie braku nadmiernych różnic między przepisami krajowymi określającymi sposób traktowania środków pieniężnych przekraczających granice zewnętrzne Unii, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(2) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (40) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i zasad uznanych w art. 6 TUE oraz odzwierciedlonych w Karcie, w szczególności w jej tytule II.
- (41) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie przewiduje system kontroli środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii, w celu uzupełnienia ram prawnych dla zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu określonych w dyrektywie (UE) 2015/849.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
- a) „środki pieniężne” oznaczają:
- (i) gotówkę;
 - (ii) zbywalne papiery na okaziciela;
 - (iii) towary używane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości;
 - (iv) karty przedpłacone;
- b) „wwożone do Unii lub wywożone z Unii” lub „wjeżdżające do Unii lub wyjeżdżające z Unii” oznacza przemieszczające się z terytorium znajdującego się poza terytorium objętym art. 355 TFUE na terytorium objęte tym artykułem lub opuszczające terytorium objęte tym artykułem;
- c) „gotówka” oznacza banknoty i monety, które znajdują się w obiegu jako środek wymiany lub znajdowały się w obiegu jako środek wymiany i można je wciąż wymienić w instytucjach finansowych lub bankach centralnych na banknoty i monety znajdujące się obecnie w obiegu jako środek wymiany;
- d) „zbywalne papiery na okaziciela” oznaczają instrumenty inne niż gotówka, które uprawniają ich posiadaczy do żądania pewnej kwoty pieniężnej po okazaniu tych instrumentów, bez konieczności potwierdzenia tożsamości lub prawa do tej kwoty. Te instrumenty to:
- (i) czeki podróżne; oraz
 - (ii) czeki, weksle lub przekazy pieniężne na okaziciela albo podpisane, lecz bez podawania nazwiska odbiorcy płatności, indosowane bez ograniczeń, wystawione na fikcyjnego odbiorcę płatności lub występujące w innej formie, która powoduje przejście tytułu do nich przy ich przekazaniu;
- e) „towar używany jako wysoce płynny środek przechowywania wartości” oznacza towar, wymieniony w załączniku I pkt 1, który charakteryzuje wysoki stosunek wartości do objętości i który można bez trudu wymienić na gotówkę na łatwo dostępnych rynkach obrotu, ponosząc tylko niewielkie koszty transakcyjne;
- f) „karta przedpłacona” oznacza kartę niespersonalizowaną, wymienioną w załączniku I pkt 2, przechowującą wartość pieniężną lub środki bądź oferującą dostęp do wartości pieniężnych lub środków, która może być wykorzystana do celów transakcji płatniczych, nabycia towarów czy usług lub do wypłaty gotówki, w przypadku gdy taka karta nie jest powiązana z rachunkiem bankowym;
- g) „właściwe organy” oznaczają organy celne państw członkowskich oraz wszelkie inne organy uprawnione przez państwa członkowskie do stosowania niniejszego rozporządzenia;
- h) „osoba przewożąca środki pieniężne” oznacza każdą osobę wjeżdżającą do Unii lub wyjeżdżającą z Unii i przewożącą środki pieniężne przy sobie, w swoim bagażu lub środku transportu;
- i) „środki pieniężne w transporcie” oznaczają środki pieniężne stanowiące część przesyłki, w sytuacji gdy nie towarzyszy im osoba przewożąca środki;
- j) „działalność przestępcza” oznacza każde działanie wymienione w art. 3 pkt 4 dyrektywy (UE) 2015/849;
- k) „jednostka analityki finansowej” oznacza jednostkę ustanowioną w państwie członkowskim w celu wdrożenia art. 32 dyrektywy (UE) 2015/849.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia w celu zmiany załącznika I do niniejszego rozporządzenia, aby uwzględnić nowe tendencje w praniu pieniędzy w rozumieniu definicji zawartych w art. 1 pkt 3 i 4 dyrektywy (UE) 2015/849 lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 pkt 5 tej dyrektywy lub aby uwzględnić najlepsze praktyki w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy lub finansowania terroryzmu, lub aby zapobiec wykorzystywaniu przez przestępców towarów używanych jako wysoce płynne środki przechowywania wartości i kart przedpłaconych do obejścia obowiązków określonych w art. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Obowiązek złożenia deklaracji środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną

1. Osoba przewożąca środki pieniężne w wysokości co najmniej 10 000 EUR musi złożyć deklarację tych środków pieniężnych właściwym organom państwa członkowskiego, przez które wjeżdża do Unii lub wyjeżdża z Unii, oraz udostępnić je tym organom do kontroli. Obowiązek złożenia deklaracji środków pieniężnych nie jest uznawany za spełniony, jeżeli przekazane informacje są nieprawdziwe lub niekompletne lub jeżeli środki pieniężne nie zostały udostępnione do kontroli.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera szczegółowe informacje dotyczące:

- a) osoby przewożącej środki pieniężne, w tym imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo oraz numer dokumentu tożsamości;
- b) właściciela środków pieniężnych, w tym, w przypadku właściciela będącego osobą fizyczną, imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo i numer dokumentu tożsamości, a w przypadku właściciela będącego osobą prawną – nazwę, dane kontaktowe, łącznie z adresem, numer rejestracji oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacyjny VAT;
- c) zamierzonego odbiorcy środków pieniężnych – o ile jest dostępny, w tym, w przypadku zamierzonego odbiorcy będącego osobą fizyczną, imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo i numer dokumentu tożsamości, a w przypadku zamierzonego odbiorcy będącego osobą prawną – nazwę, dane kontaktowe, łącznie z adresem, numer rejestracji oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacyjny VAT;
- d) rodzaju oraz kwoty lub wartości środków pieniężnych;
- e) pochodzenia gospodarczego środków pieniężnych;
- f) zamierzonego przeznaczenia środków pieniężnych;
- g) trasy przewozu; oraz
- h) środków transportu.

3. Szczegółowe informacje wymienione w ust. 2 niniejszego artykułu przekazuje się na piśmie lub drogą elektroniczną przy użyciu formularza deklaracji środków pieniężnych, o którym mowa w art. 16 ust. 1 lit. a). Składający deklarację otrzymuje, na żądanie, potwierdzoną kopię deklaracji.

Artykuł 4

Obowiązek ujawniania środków pieniężnych w transporcie

1. W przypadku gdy środki pieniężne w transporcie w wysokości co najmniej 10 000 EUR są wwożone do Unii lub wywożone z Unii, właściwe organy państw członkowskich, przez które następuje wwóz do Unii lub wywóz z Unii danych środków pieniężnych, mogą wymagać od nadawcy lub odbiorcy danych środków pieniężnych lub ich przedstawiciela, w zależności od przypadku, aby złożył deklarację ujawnienia środków pieniężnych w terminie 30 dni. Właściwe organy mogą zatrzymać środki pieniężne, do czasu gdy nadawca lub odbiorca lub jego przedstawiciel nie złoży deklaracji ujawnienia środków pieniężnych. Obowiązek ujawnienia środków pieniężnych w transporcie nie jest uznawany za spełniony, w przypadku gdy deklaracja nie została złożona przed upływem terminu, przekazane informacje są nieprawdziwe lub niekompletne lub środki pieniężne nie zostały udostępnione do kontroli.

2. Deklaracja ujawnienia środków pieniężnych zawiera szczegółowe informacje dotyczące:

- a) składającego deklarację, w tym imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo oraz numer dokumentu tożsamości;
- b) właściciela środków pieniężnych, w tym, w przypadku właściciela będącego osobą fizyczną, imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo i numer dokumentu tożsamości, a w przypadku właściciela będącego osobą prawną – nazwę, dane kontaktowe, łącznie z adresem, numer rejestracji oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacyjny VAT;

- c) nadawcy środków pieniężnych, w tym, w przypadku nadawcy będącego osobą fizyczną, imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo i numer dokumentu tożsamości, a w przypadku nadawcy będącego osobą prawną – nazwę, dane kontaktowe, łącznie z adresem, numer rejestracji oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacyjny VAT;
- d) odbiorcy lub zamierzonego odbiorcy środków pieniężnych, w tym, w przypadku odbiorcy lub zamierzonego odbiorcy będącego osobą fizyczną, imię i nazwisko, dane kontaktowe, łącznie z adresem, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo i numer dokumentu tożsamości, a w przypadku odbiorcy lub zamierzonego odbiorcy będącego osobą prawną – nazwę, dane kontaktowe, łącznie z adresem, numer rejestracji oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacyjny VAT;
- e) rodzaju oraz kwoty lub wartości środków pieniężnych;
- f) pochodzenia gospodarczego środków pieniężnych; oraz
- g) zamierzonego przeznaczenia środków pieniężnych.

3. Szczegółowe informacje wymienione w ust. 2 niniejszego artykułu przekazuje się na piśmie lub drogą elektroniczną przy użyciu formularza ujawnienia środków pieniężnych, o którym mowa w art. 16 ust. 1 lit. a). Składający deklarację otrzymuje, na żądanie, potwierdzoną kopię deklaracji ujawnienia środków pieniężnych.

Artykuł 5

Uprawnienia właściwych organów

1. W celu zweryfikowania spełnienia obowiązku deklaracji środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną, określonego w art. 3, właściwe organy są uprawnione do kontrolowania osób fizycznych, ich bagażu oraz ich środków transportu, zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym.
2. Do celów wdrożenia obowiązku ujawnienia środków pieniężnych w transporcie, określonego w art. 4, właściwe organy są uprawnione do kontrolowania wszelkich przesyłek, pojemników lub środków transportu, które mogą zawierać środki pieniężne w transporcie, zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym.
3. W przypadku braku spełnienia obowiązku złożenia deklaracji środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną, określonego w art. 3, lub obowiązku ujawnienia środków pieniężnych w transporcie, określonego w art. 4, właściwe organy sporządzają na piśmie lub w formie elektronicznej deklarację z urzędu, która zawiera – w możliwym zakresie – szczegółowe informacje wymienione, odpowiednio, w art. 3 ust. 2 lub art. 4 ust. 2.
4. Kontrole opierają się głównie na analizie ryzyka, mają na celu identyfikację i ocenę ryzyka oraz opracowanie niezbędnych środków zapobiegawczych, przeprowadza się je w obrębie ram wspólnego zarządzania ryzykiem, zgodnie z kryteriami, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. b), oraz z uwzględnieniem ocen ryzyka dokonanych przez Komisję i jednostki analityki finansowej zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.
5. Do celów art. 6 właściwe organy wykonują również uprawnienia powierzone im na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Kwoty niższe od progowych, w przypadku których podejrzewa się ich związek z działalnością przestępczą

1. W przypadku gdy właściwe organy wykryją osobę przewożącą środki pieniężne w wysokości niższej od progu, o którym mowa w art. 3, oraz gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działalnością przestępczą, właściwe organy rejestrują tę informację oraz szczegółowe informacje wymienione w art. 3 ust. 2.
2. W przypadku gdy właściwe organy stwierdzą, że środki pieniężne w transporcie w wysokości niższej od progu, o którym mowa w art. 4, są wwożone do Unii lub wywożone z Unii, oraz gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działalnością przestępczą, właściwe organy rejestrują tę informację oraz szczegółowe informacje wymienione w art. 4 ust. 2.

Artykuł 7

Tymczasowe zatrzymanie środków pieniężnych przez właściwe organy

1. Właściwe organy mogą tymczasowo zatrzymać środki pieniężne w drodze decyzji administracyjnej zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym, jeżeli:
 - a) nie spełniono obowiązku złożenia deklaracji środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną, określonego w art. 3, lub obowiązku ujawnienia środków pieniężnych w transporcie, określonego w art. 4; lub
 - b) istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne, niezależnie od kwoty, związane są z działalnością przestępczą.

2. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 1, przysługują środki zaskarżenia zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym. Właściwy organ powiadamia o uzasadnieniu decyzji administracyjnej:

- a) osobę zobowiązaną do złożenia deklaracji środków pieniężnych, zgodnie z art. 3, lub deklaracji ujawnienia środków pieniężnych, zgodnie z art. 4; lub
- b) osobę zobowiązaną do przekazania informacji, zgodnie z art. 6 ust. 1 lub 2.

3. Okres tymczasowego zatrzymania musi być ściśle ograniczony na mocy prawa krajowego do czasu, jaki jest potrzebny właściwym organom, aby stwierdzić, czy okoliczności sprawy uzasadniają dalsze zatrzymanie. Okres tymczasowego zatrzymania nie może przekraczać 30 dni. Po przeprowadzeniu przez właściwe organy gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności dalszego tymczasowego zatrzymania mogą one podjąć decyzję o przedłużeniu okresu tymczasowego zatrzymania do maksymalnie 90 dni.

W przypadku gdy właściwy organ nie dokona w tym okresie ustalenia w sprawie dalszego zatrzymania środków pieniężnych lub jeżeli stwierdzi, że okoliczności danej sprawy nie uzasadniają ich dalszego zatrzymywania, środki pieniężne są natychmiast zwalniane na rzecz:

- a) osoby, której tymczasowo zatrzymano środki pieniężne w sytuacjach, o których mowa w art. 3 lub 4; lub
- b) osoby, której tymczasowo zatrzymano środki pieniężne w sytuacjach, o których mowa w art. 6 ust. 1 lub 2.

Artykuł 8

Kampanie informacyjne

Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby wjeżdżające do Unii lub z niej wyjeżdżające lub osoby przesyłające środki pieniężne w transporcie z Unii lub otrzymujące środki pieniężne w transporcie w Unii zostały poinformowane o swoich prawach i obowiązkach wynikających z niniejszego rozporządzenia, oraz opracowują we współpracy z Komisją odpowiednie materiały skierowane do tych osób.

Państwa członkowskie zapewniają dostępność odpowiednich środków finansowych na potrzeby takich kampanii informacyjnych.

Artykuł 9

Przekazywanie informacji jednostce analityki finansowej

1. Właściwe organy rejestrują informacje uzyskane na mocy art. 3 lub 4, art. 5 ust. 3 lub art. 6 oraz przekazują je jednostce analityki finansowej państwa członkowskiego, w którym zostały uzyskane, zgodnie z przepisami technicznymi, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby jednostka analityki finansowej danego państwa członkowskiego przeprowadzała wymianę takich informacji z odpowiednimi jednostkami analityki finansowej innych państw członkowskich, zgodnie z art. 53 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849.

3. Właściwe organy przekazują informacje, o których mowa w ust. 1, możliwie najszybciej, a w każdym razie nie później niż 15 dni roboczych po dniu, w którym informacje te zostały uzyskane.

Artykuł 10

Wymiana informacji między właściwymi organami i z Komisją

1. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich, drogą elektroniczną, następujące informacje:

- a) deklaracje z urzędu sporządzone na mocy art. 5 ust. 3;
- b) informacje uzyskane na mocy art. 6;
- c) deklaracje uzyskane na mocy art. 3 lub 4, w przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działalnością przestępczą;
- d) zanonimizowane dane dotyczące ryzyka i wyników analizy ryzyka.

2. W przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działalnością przestępczą, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na interesy finansowe Unii, informacje, o których mowa w ust. 1, przekazywane są także Komisji, Prokuraturze Europejskiej – przez państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy na mocy rozporządzenia (UE) 2017/1939 oraz w przypadku gdy jest on właściwy do podjęcia działań zgodnie z art. 22 tego rozporządzenia – oraz Europolowi, w przypadku gdy jest on właściwy do podjęcia działań zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) 2016/794.

3. Właściwy organ przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z przepisami technicznymi, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c), przy użyciu formularza, o którym mowa w art. 16 ust. 1 lit. d).
4. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) i ust. 2, przekazuje się możliwie najszybciej i nie później niż 15 dni roboczych po dniu, w którym informacje te zostały uzyskane.
5. Informacje i wyniki, o których mowa w ust. 1 lit. d), przekazuje się co sześć miesięcy.

Artykuł 11

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. Do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie lub Komisja mogą, w ramach wzajemnej pomocy administracyjnej, przekazywać państwu trzeciemu następujące informacje, o ile udzielił na to pisemnej zgody właściwy organ, który początkowo uzyskał te informacje, pod warunkiem że takie przekazywanie informacji jest zgodne z odnośnym prawem krajowym i prawem Unii dotyczącym przekazywania danych osobowych do krajów trzecich:
 - a) deklaracje z urzędu sporządzone na mocy art. 5 ust. 3;
 - b) informacje uzyskane na mocy art. 6;
 - c) deklaracje uzyskane na mocy art. 3 lub 4, w przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o każdym przekazaniu informacji na mocy ust. 1.

Artykuł 12

Tajemnica zawodowa, poufność i bezpieczeństwo danych

1. Właściwe organy zapewniają bezpieczeństwo danych uzyskanych zgodnie z art. 3 i 4, art. 5 ust. 3 i art. 6.
2. Wszystkie informacje uzyskane przez właściwe organy są objęte tajemnicą zawodową.

Artykuł 13

Ochrona danych osobowych i okresy zatrzymania

1. Właściwe organy działają jako administratorzy danych osobowych uzyskanych przez nie zgodnie z art. 3 i 4, art. 5 ust. 3 i art. 6.
2. Dane osobowe na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą być przetwarzane wyłącznie do celów zapobiegania i zwalczania działalności przestępczej.
3. Dostęp do danych osobowych uzyskanych zgodnie z art. 3 i 4, art. 5 ust. 3 i art. 6 mogą mieć wyłącznie należycie uprawnieni pracownicy właściwych organów i dane te muszą być odpowiednio chronione przed nieuprawnionym dostępem lub przekazaniem. O ile art. 9, 10 i 11 nie stanowią inaczej, dane nie mogą być ujawniane ani przekazywane bez wyraźnej zgody właściwego organu, który je pierwotnie uzyskał. Zgoda ta nie jest jednak konieczna, w przypadku gdy właściwe organy są zobowiązane do ujawnienia lub przekazania tych danych na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego, w szczególności w związku z postępowaniem sądowym.
4. Właściwe organy i jednostki analityki finansowej przechowują dane osobowe uzyskane zgodnie z art. 3 i 4, art. 5 ust. 3 i art. 6 przez okres pięciu lat od dnia, w którym dane zostały uzyskane. Po upływie tego okresu dane osobowe usuwa się.
5. Okres zatrzymania może zostać jednorazowo przedłużony o kolejny okres, który nie może przekraczać trzech kolejnych lat, jeżeli:
 - a) po przeprowadzeniu gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności dalszego zatrzymania i stwierdzeniu, że jest to uzasadnione z punktu widzenia wypełniania zadań w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – jednostka analityki finansowej stwierdzi, że wymagane jest dalsze zatrzymanie; lub
 - b) po przeprowadzeniu gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności takiego dalszego zatrzymania i stwierdzeniu, że jest to uzasadnione z punktu widzenia wypełniania zadań w zakresie przeprowadzania skutecznych kontroli w związku z obowiązkiem ujawniania środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną lub obowiązkiem ujawnienia środków pieniężnych w transporcie, właściwe organy stwierdzą, że wymagane jest dalsze zatrzymanie.

Artykuł 14

Sankcje

Każde państwo członkowskie wprowadza sankcje, które stosuje się w przypadku braku spełnienia obowiązku złożenia deklaracji środków pieniężnych przewożonych przez osobę fizyczną, określonego w art. 3, lub obowiązku ujawnienia środków pieniężnych w transporcie, określonego w art. 4. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 15

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 grudnia 2018 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie, zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 16

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, następujące środki zapewniające jednolite stosowanie kontroli przez właściwe organy:
 - a) wzory formularza deklaracji środków pieniężnych, o którym mowa w art. 3 ust. 3, oraz formularza ujawnienia środków pieniężnych, o którym mowa w art. 4 ust. 3;
 - b) kryteria ram wspólnego zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 5 ust. 4, w szczególności kryteria ryzyka, standardy i priorytetowe obszary kontroli, na podstawie informacji wymienianych zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. d), a także unijnych i międzynarodowych polityk i najlepszych praktyk;
 - c) przepisy techniczne dotyczące skutecznej wymiany informacji na mocy art. 9 ust. 1 i 3 oraz art. 10 niniejszego rozporządzenia za pośrednictwem CIS ustanowionego w art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97;
 - d) wzór formularza służącego do przekazywania informacji, o którym mowa w art. 10 ust. 3; oraz
 - e) przepisy dotyczące przekazywania przez państwa członkowskie Komisji zanonimizowanych informacji statystycznych dotyczących deklaracji i naruszeń, na mocy art. 18, i formularz, jaki mają stosować państwa członkowskie w celu przekazywania tych informacji.
2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Kontroli Środków Pieniężnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 18

Przekazywanie informacji dotyczących wdrażania niniejszego rozporządzenia

1. Do dnia 4 grudnia 2021 r. państwa członkowskie przekazują Komisji:
 - a) wykaz właściwych organów;
 - b) szczegółowe informacje dotyczące sankcji wprowadzonych na mocy art. 14;
 - c) zanonimizowane informacje statystyczne dotyczące deklaracji, kontroli i naruszeń, przy użyciu formularza, o którym mowa w art. 16 ust. 1 lit. e).
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), nie później niż miesiąc po dniu, w którym zmiany te staną się skuteczne.

Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. c), przekazuje się Komisji co najmniej raz na sześć miesięcy.

3. Komisja udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz wszelkie późniejsze zmiany tych informacji zgodnie z ust. 2 wszystkim pozostałym państwom członkowskim.
4. Komisja publikuje co roku informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c), oraz późniejsze zmiany tych informacji zgodnie z ust. 2 na swojej stronie internetowej oraz w jasny sposób informuje użytkowników o kontrolach środków pieniężnych wwożonych do Unii lub z niej wywożonych.

Artykuł 19

Ocena

1. Do dnia 3 grudnia 2021 r., a następnie co pięć lat, Komisja, na podstawie regularnie otrzymywanych od państw członkowskich informacji, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

W sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, ocenia się w szczególności, czy:

- a) zakresem niniejszego rozporządzenia powinny zostać objęte inne aktywa;
 - b) procedura ujawnienia środków pieniężnych w transporcie jest skuteczna;
 - c) próg dotyczący środków pieniężnych w transporcie powinien zostać poddany przeglądowi;
 - d) przepływ informacji zgodnie z art. 9 i 10, w szczególności korzystanie z CIS, jest skuteczny lub czy istnieją przeszkody utrudniające terminową i bezpośrednią wymianę kompatybilnych i porównywalnych informacji między właściwymi organami oraz z jednostkami analityki finansowej; oraz
 - e) sankcje wprowadzone przez państwa członkowskie są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz zgodne z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz czy mają one równoważny skutek odstraszający w całej Unii w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje, o ile są dostępne:
 - a) zestawienie informacji otrzymanych od państw członkowskich dotyczących środków pieniężnych związanych z działalnością przestępczą, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na interesy finansowe Unii; oraz
 - b) informacje na temat wymiany informacji z państwami trzecimi.

Artykuł 20

Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 1889/2005

Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

*Artykuł 21***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 czerwca 2021 r. Jednakże art. 16 stosuje się od dnia 2 grudnia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Towary wykorzystywane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości oraz karty przedpłacone, które są uznawane za środki pieniężne zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) oraz (iv)

1. Towary wykorzystywane jako wysoce płynne środki przechowywania wartości:
 - a) monety o zawartości złota co najmniej 90 %; oraz
 - b) kruszec w postaci sztabek, samorodków lub grudek o zawartości złota co najmniej 99,5 %.
 2. Karty przedpłacone: P.M.
-

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3
—	art. 4
art. 4 ust. 1	art. 5
art. 5 ust. 2	art. 6
art. 4 ust. 2	art. 7
—	art. 8
art. 5 ust. 1	art. 9
art. 6	art. 10
art. 7	art. 11
art. 8	art. 12
—	art. 13
art. 9	art. 14
—	art. 15
—	art. 16
—	art. 17
—	art. 18
art. 10	art. 19
—	art. 20
art. 11	art. 21
—	załącznik I
—	załącznik II

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1673

z dnia 23 października 2018 r.

w sprawie zwalczania prania pieniędzy za pomocą środków prawnokarnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pranie pieniędzy i powiązane z nim finansowanie terroryzmu i przestępczości zorganizowanej nadal stanowią poważny problem na szczeblu unijnym, szkodząc tym samym integralności, stabilności i reputacji sektora finansowego oraz zagrażając zarówno rynkowi wewnętrznemu, jak i bezpieczeństwu wewnętrznemu Unii. Aby stawić czoła tym problemom, a także uzupełnić i poprawić stosowanie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ⁽²⁾, niniejsza dyrektywa ma na celu zwalczanie prania pieniędzy za pomocą środków prawnokarnych, umożliwiając skuteczniejszą i szybszą współpracę transgraniczną między właściwymi organami.
- (2) Środki przyjęte wyłącznie na szczeblu krajowym, a nawet unijnym, bez uwzględnienia koordynacji i współpracy na szczeblu międzynarodowym, miałyby bardzo ograniczone skutki. Z tego względu środki przyjmowane przez Unię w celu zwalczania prania pieniędzy powinny być zgodne z innymi działaniami podjętymi na forach międzynarodowych i co najmniej tak rygorystyczne jak te działania.
- (3) W działaniach Unii należy nadal uwzględniać w sposób szczególny zalecenia Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) i instrumenty innych organizacji i organów międzynarodowych aktywnie prowadzących walkę z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. W stosownych przypadkach odpowiednie unijne akty prawne powinny zostać w większym stopniu dostosowane do Międzynarodowych standardów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz proliferacji przyjętych przez FATF w lutym 2012 r. (zwanym dalej „zmienionymi zaleceniami FATF”). Jako sygnatariusz Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu Unia powinna dokonać transpozycji wymogów tej konwencji do swojego porządku prawnego.
- (4) Decyzją ramową Rady 2001/500/WSiSW ⁽³⁾ ustanowiono wymogi dotyczące kryminalizacji prania pieniędzy. Decyzja ta nie jest jednak wyczerpująca, a obecne przepisy dotyczące kryminalizacji tego procederu nie są wystarczająco spójne, aby skutecznie zwalczać pranie pieniędzy w całej Unii, co prowadzi do luk w egzekwowaniu przepisów i przeszkód we współpracy między właściwymi organami w różnych państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 października 2018 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2001/500/WSiSW z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz identyfikacji, wykrywania, zamrożenia, zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa (Dz.U. L 182 z 5.7.2001, s. 1).

- (5) Definicja kategorii działalności przestępczej stanowiących przestępstwa źródłowe w stosunku do prania pieniędzy powinna być jednolita we wszystkich państwach członkowskich. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby wszystkie przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności określoną w niniejszej dyrektywie były uznane za przestępstwa źródłowe w stosunku do prania pieniędzy. Ponadto państwa członkowskie powinny włączyć szereg przestępstw do poszczególnych kategorii wymienionych w niniejszej dyrektywie, o ile samo stosowanie tych progów kar nie ma takiego efektu. W takim przypadku państwa członkowskie powinny mieć możliwość podjęcia decyzji o sposobie ograniczenia zakresu przestępstw w każdej kategorii. W przypadku gdy kategoria przestępstw, taka jak terroryzm czy przestępstwa przeciwko środowisku, obejmuje przestępstwa określone w aktach prawnych Unii, niniejsza dyrektywa powinna odnosić się do tych aktów prawnych. Państwa członkowskie powinny jednak uznawać przestępstwa określone w tych aktach prawnych za przestępstwa źródłowe prania pieniędzy. Do celów niniejszej dyrektywy za działalność przestępczą należy uznawać również wszelkiego rodzaju udział w popełnieniu przestępstwa źródłowego zagrożony karą, uznawany za przestępstwo zgodnie z prawem krajowym. W przypadkach gdy prawo Unii zezwala państwom członkowskim na wprowadzenie sankcji innych niż karne, niniejsza dyrektywa nie powinna wymagać od państw członkowskich uznania przestępstw w takich przypadkach za przestępstwa źródłowe do celów niniejszej dyrektywy.
- (6) Wykorzystywanie waluty wirtualnej powoduje nowe zagrożenia i wyzwania w kontekście zwalczania prania pieniędzy. Państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednie potraktowanie tych zagrożeń.
- (7) Biorąc pod uwagę skutki przestępstw prania pieniędzy - popełnianych przez osoby pełniące funkcję publiczną - godzące w sferę publiczną oraz uczciwość instytucji publicznych, państwa członkowskie powinny móc rozważyć wprowadzenie w swoich przepisach krajowych i zgodnie ze swoją tradycją prawną surowszych kar dla osób pełniących funkcję publiczną.
- (8) Definicją działalności przestępczej należy objąć przestępstwa podatkowe związane z podatkami bezpośrednimi i pośrednimi, zgodnie ze zmienionymi zaleceniami FATF. Ze względu na fakt, że działalność przestępczą zagrożoną karami, o których mowa w niniejszej dyrektywie, stanowiąc mogą w państwach członkowskich różne przestępstwa podatkowe, definicje przestępstwa podatkowego w prawie krajowym mogą się od siebie różnić. Celem niniejszej dyrektywy nie jest jednak harmonizacja definicji przestępstw podatkowych w prawie krajowym.
- (9) W sprawach karnych dotyczących prania pieniędzy państwa członkowskie powinny udzielać sobie wzajemnie jak największej pomocy i zadbać o skuteczną i terminową wymianę informacji zgodnie ze swoim prawem krajowym i obowiązującymi przepisami unijnymi. Różnice w definicjach przestępstw źródłowych w prawie krajowym nie powinny stać na przeszkodzie międzynarodowej współpracy w sprawach karnych dotyczących prania pieniędzy. Powinno się nasilić współpracę z państwami trzecimi, zwłaszcza dzięki zachęcaniu do opracowywania skutecznych środków i mechanizmów zwalczania prania pieniędzy i wspieraniu tych środków, a także dzięki zapewnianiu lepszej współpracy międzynarodowej w tym obszarze.
- (10) Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do prania pieniędzy w odniesieniu do mienia pochodzącego z przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii, który to proceder podlega szczegółowym zasadom ustanowionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371⁽¹⁾. Powyższe nie stanowi uszczerbku dla możliwości dokonywania przez państwa członkowskie transpozycji niniejszej dyrektywy i dyrektywy (UE) 2017/1371 za pomocą jednolitych kompleksowych ram na szczeblu krajowym. Zgodnie z art. 325 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) państwa członkowskie mają przyjąć takie same środki do zwalczania nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii, jakie przyjmują do zwalczania nadużyć finansowych naruszających ich własne interesy finansowe.
- (11) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by niektóre rodzaje prania pieniędzy były zagrożone karą także wówczas, gdy zostaną popełnione przez sprawcę działalności przestępczej, z której pochodzi to mienie („pranie pieniędzy przez ten sam podmiot, który je uzyskał”). W takich przypadkach, gdy pranie pieniędzy nie ogranicza się do samego posiadania lub użytkowania mienia, lecz obejmuje także jego przekazanie, konwersję, ukrycie lub zatajenie oraz powoduje dalsze szkody oprócz szkód spowodowanych przez działalność przestępczą, na przykład poprzez wprowadzenie mienia pochodzącego z działalności przestępczej do obrotu i tym samym ukrycie jego nielegalnego pochodzenia, takie pranie pieniędzy powinno być zagrożone karą.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Unii za pomocą środków prawnokarnych (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

- (12) Aby środki prawnokarne były skutecznym narzędziem zwalczania prania pieniędzy, możliwe powinno być wydanie wyroku skazującego bez konieczności dokładnego ustalania, z której działalności przestępczej pochodzi mienie, ani też istnienia wcześniejszego lub jednoczesnego wyroku skazującego za tę działalność przestępczą przy uwzględnieniu wszystkich odnośnych okoliczności i dowodów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość, zgodnie ze swoimi krajowymi systemami prawnymi, zapewnienia powyższego za pomocą środków innych niż prawne. Ściganie prania pieniędzy nie powinno być również utrudnione przez sam fakt, że działalność przestępcza była prowadzona w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej dyrektywie.
- (13) Niniejsza dyrektywa ma na celu kryminalizację prania pieniędzy, jeżeli dokonano tego czynu umyślnie i ze świadomością, że mienie pochodziło z działalności przestępczej. W tym kontekście niniejsza dyrektywa nie powinna wprowadzać rozróżnienia między sytuacjami, gdy mienie pochodzi bezpośrednio z działalności przestępczej, czy sytuacjami, gdy pochodzi z takiej działalności pośrednio, zgodnie z szeroką definicją „korzyści” zawartą w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE ⁽¹⁾. W każdym przypadku przy rozpatrywaniu, czy mienie pochodzi z działalności przestępczej i czy dana osoba o tym wiedziała, powinno się brać pod uwagę szczególnie okoliczności sprawy, np. fakt, że wartość tego mienia jest nieproporcjonalna do legalnego dochodu osoby oskarżonej oraz, że działalność przestępcza i nabycie mienia miały miejsce w tym samym przedziale czasowym. Zamiar popełnienia przestępstwa i wiedzę o pochodzeniu mienia można wywnioskować z obiektywnych, faktycznych okoliczności. Ponieważ w niniejszej dyrektywie ustala się normy minimalne dotyczące definicji przestępstw i kar w zakresie prania pieniędzy, państwa członkowskie mogą według własnego uznania wprowadzać lub utrzymywać bardziej rygorystyczne przepisy karne w tym zakresie. Na przykład, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia, że pranie pieniędzy dokonane przez lekkomyślność lub w wyniku niedbalstwa stanowi przestępstwo. Zawarte w niniejszej dyrektywie odniesienia do prania pieniędzy w wyniku niedbalstwa powinny mieć zastosowanie do państw członkowskich, które penalizują popełniony w ten sposób czyn zabroniony.
- (14) W celu zapobiegania praniu pieniędzy w całej Unii państwa członkowskie powinny zapewnić, by czyn taki zagrożony był maksymalną karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 4 lat. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla indywidualizacji i stosowania kar oraz wykonywania wyroków, zgodnie z konkretnymi okolicznościami danej sprawy. Państwa członkowskie powinny również przewidzieć dodatkowe kary lub środki, takie jak grzywny, czasowe lub stałe odcięcie dostępu do finansowania publicznego, w tym do procedur przetargowych, dotacji i koncesji, tymczasowe zakazy prowadzenia działalności handlowej lub tymczasowe zakazy ubiegania się o wybieralne lub publiczne stanowisko. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla uznania przez sędziego lub sąd, czy wzięwszy pod uwagę wszelkie okoliczności danej sprawy, należy nałożyć dodatkowe kary lub środki.
- (15) Mimo iż nie ma obowiązku zwiększenia wymiaru kary, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przy wydawaniu wyroków wobec przestępców sędzia lub sąd mogli wziąć pod uwagę okoliczności obciążające określone w niniejszej dyrektywie. W zakresie uznania sędziego lub sądu pozostaje ustalenie, czy należy zwiększyć wymiar kary z uwagi na szczególne okoliczności obciążające, uwzględniając wszelkie fakty w danej sprawie. Państwa członkowskie nie powinny mieć obowiązku ustanowienia przepisu dotyczącego okoliczności obciążających, w przypadku gdy prawo krajowe przewiduje, że przestępstwa w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW ⁽²⁾ lub przestępstwa popełnione przez osoby fizyczne działające jako podmioty zobowiązane wykonujące swoją działalność zawodową podlegają karze jako przestępstwa odrębne i może to skutkować surowszymi karami.
- (16) Zabezpieczenie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa usuwają pobudki finansowe prowadzące do przestępstwa. Dyrektywa 2014/42/UE określa minimalne zasady dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa. Ta dyrektywa nakłada również na Komisję obowiązek przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania z jej wdrażania i, w razie konieczności, występowania z odpowiednimi wnioskami. Państwa członkowskie powinny jako minimum zapewnić zabezpieczenie i konfiskatę narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa we wszystkich przypadkach przewidzianych w dyrektywie 2014/42/UE. Państwa członkowskie powinny także poważnie rozważyć umożliwienie konfiskaty we wszystkich przypadkach, w których nie jest możliwe wszczęcie lub zakończenie postępowania karnego, w tym z powodu śmierci sprawcy. Na wniosek Parlamentu Europejskiego i Rady zawarty w oświadczeniu towarzyszącym dyrektywie 2014/42/UE Komisja przedstawi sprawozdanie analizujące wykonalność i ewentualne korzyści wprowadzenia dalszych wspólnych przepisów dotyczących konfiskaty mienia pochodzącego z działalności o charakterze przestępczym, w tym przy braku wyroku skazującego daną osobę lub dane osoby za taką działalność. Taka analiza uwzględni różnice między tradycjami i systemami prawnymi państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).

- (17) Uwzględniając mobilność sprawców oraz dochodów pochodzących z działalności przestępczej, jak również skomplikowane transgraniczne postępowania przygotowawcze konieczne do zwalczania prania pieniędzy, wszystkie państwa członkowskie powinny określić swoją jurysdykcję, aby umożliwić właściwym organom prowadzenie postępowań przygotowawczych i ściganie takiej działalności. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby ich jurysdykcja obejmowała sytuacje, w których przestępstwo zostało popełnione za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych z ich terytorium, niezależnie od tego, czy te technologie znajdowały się na ich terytorium.
- (18) Na mocy decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW ⁽¹⁾ oraz decyzji Rady 2002/187/WSiSW ⁽²⁾, właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzące równoległe postępowania karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów mają, z pomocą Eurojustu, podjąć bezpośrednie konsultacje między sobą, w szczególności w celu zapewnienia, że wszystkie przestępstwa objęte niniejszą dyrektywą są ścigane.
- (19) Aby zapewnić powodzenie postępowań przygotowawczych dotyczącego przestępstw prania pieniędzy oraz ściganie takich przestępstw, należy umożliwić osobom odpowiedzialnym za prowadzenie postępowań przygotowawczych dotyczących takich przestępstw lub za ich ściganie stosowanie skutecznych narzędzi w postępowaniu przygotowawczym, takich jak środki stosowane do zwalczania przestępczości zorganizowanej i innych poważnych przestępstw. Powinno się zatem zapewnić, aby do dyspozycji były wystarczająca liczba personelu i ukierunkowane szkolenie, zasoby i najnowsze zdolności technologiczne. Narzędzia takie należy wykorzystywać, zgodnie z prawem krajowym, w sposób ukierunkowany, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności oraz rodzaju i wagi przestępstw objętych postępowaniem przygotowawczym, a także z poszanowaniem prawa do ochrony danych osobowych.
- (20) Niniejsza dyrektywa zastępuje decyzję ramową 2001/500/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą.
- (21) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), przestrzega podstawowych praw i wolności i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym w tytułach II, III, V i VI, które obejmują m. in. prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawo do ochrony danych osobowych, zasady legalności i proporcjonalności kar do przestępstw, w tym również wymóg dokładności, jasności i przewidywalności w prawie karnym, domniemanie niewinności, a także prawo osób podejrzanych i oskarżonych do dostępu do adwokata, prawo do nieobciążania siebie winą oraz prawo do rzetelnego procesu sądowego. Niniejszą dyrektywę należy wdrażać zgodnie z tymi prawami i zasadami, biorąc również pod uwagę Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz inne zobowiązania w zakresie praw człowieka wynikające z prawa międzynarodowego.
- (22) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie objęcie prania pieniędzy we wszystkich państwach członkowskich skutecznymi, proporcjonalnymi i odstraszającymi sankcjami karnymi, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest pełniejsze jego osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (23) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, i nie naruszając art. 4 tego Protokołu, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjmowaniu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (24) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana, ani jej nie stosuje. Decyzja ramowa 2001/500/WSiSW pozostaje wiążąca dla Danii i ma do niej zastosowanie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszej dyrektywie ustanawia się minimalne normy dotyczące definicji przestępstw i kar w dziedzinie prania pieniędzy.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 42).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiająca Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 1).

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do prania pieniędzy w odniesieniu do mienia pochodzącego z przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii, który to proceder podlega szczegółowym zasadom ustanowionym dyrektywą (UE) 2017/1371.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „działalność przestępcza” oznacza wszelkiego rodzaju przestępczy udział w popełnieniu przestępstwa, które zgodnie z prawem krajowym jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub aresztu maksymalnie na więcej niż rok, lub – w przypadku państw członkowskich, których systemy prawne określają w odniesieniu do przestępstw minimalny próg zagrożenia karą, takie przestępstwa, w stosunku do których dolna granica zagrożenia karą jest wyższa niż sześć miesięcy pozbawienia wolności lub aresztu. W każdym przypadku przestępstwa objęte kategoriami wymienionymi poniżej uznaje się za działalność przestępczą:
 - a) udział w zorganizowanej grupie przestępczej i wymuszenia, w tym przestępstwa określone w decyzji ramowej 2008/841/WSiSW;
 - b) terroryzm, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 ⁽¹⁾;
 - c) handel ludźmi i przemyt nielegalnych migrantów, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE ⁽²⁾ oraz w decyzji ramowej Rady 2002/946/WSiSW ⁽³⁾;
 - d) wykorzystywanie seksualne, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE ⁽⁴⁾;
 - e) nielegalny handel narkotykami i substancjami psychotropowymi, w tym przestępstwa określone w decyzji ramowej Rady 2004/757/WSiSW ⁽⁵⁾;
 - f) nielegalny handel bronią;
 - g) nielegalny handel towarami skradzionymi i innymi towarami;
 - h) korupcja, w tym przestępstwa określone w Konwencji w sprawie zwalczania korupcji urzędników Wspólnot Europejskich i urzędników państw członkowskich Unii Europejskiej ⁽⁶⁾ oraz w decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW ⁽⁷⁾;
 - i) oszustwa, w tym przestępstwa określone w decyzji ramowej Rady 2001/413/WSiSW ⁽⁸⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW (Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/946/WSiSW z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu (Dz.U. L 328 z 5.12.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. L 335 z 11.11.2004, s. 8).

⁽⁶⁾ Akt Rady z dnia 26 maja 1997 r. ustanawiający na podstawie artykułu K.3 ust. 2 lit. c) Traktatu o Unii Europejskiej Konwencję w sprawie zwalczania korupcji urzędników Wspólnot Europejskich i urzędników państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. C 195 z 25.6.1997, s. 1).

⁽⁷⁾ Decyzja ramowa Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym (Dz.U. L 192 z 31.7.2003, s. 54).

⁽⁸⁾ Decyzja ramowa Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi (Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1).

- j) fałszowanie pieniądza, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE ⁽¹⁾;
 - k) podrabianie i piractwo produktów;
 - l) przestępstwa przeciwko środowisku, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE ⁽²⁾ lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/123/WE ⁽³⁾;
 - m) zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
 - n) uprowadzenie, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładnika;
 - o) rozbój lub kradzież;
 - p) przemyt;
 - q) przestępstwa podatkowe odnoszące się do podatków bezpośrednich i pośrednich, określonych w prawie krajowym;
 - r) wymuszenie;
 - s) fałszowanie;
 - t) piractwo;
 - u) wykorzystywanie informacji wewnętrznych i manipulacja na rynku, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE ⁽⁴⁾;
 - v) cyberprzestępstwa, w tym przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE ⁽⁵⁾;
- 2) „mienie” oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne lub niematerialne, rzeczy ruchome lub nieruchomości oraz dokumenty lub instrumenty prawne w jakiegokolwiek formie, włącznie z elektroniczną lub cyfrową, zaświadczające o prawie własności lub innych prawach do tych aktywów;
- 3) „osoba prawna” oznacza podmiot mający osobowość prawną na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw i organów publicznych wykonujących władzę państwową oraz publicznych organizacji międzynarodowych.

Artykuł 3

Przestępstwa prania pieniędzy

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby następujące czyny podlegały karze jako przestępstwa, jeżeli zostały popełnione umyślnie:
- a) konwersja lub przekazanie mienia, ze świadomością, że pochodzi ono z działalności przestępczej, w celu ukrycia lub zatajenia nielegalnego pochodzenia tego mienia lub udzielenia pomocy dowolnej osobie, która bierze udział w takiej działalności, w celu umożliwienia tej osobie uniknięcia konsekwencji prawnych takiego działania;
 - b) ukrycie lub zatajenie prawdziwego charakteru mienia, jego źródła, miejsca położenia, rozporządzania nim, przemieszczania, praw odnoszących się do mienia lub własności mienia, ze świadomością, że mienie to pochodzi z działalności przestępczej;
 - c) nabycie, posiadanie albo użytkowanie mienia, ze świadomością w momencie jego otrzymania, że mienie to pochodzi z działalności o charakterze przestępczym.
2. Państwa członkowskie mogą podjąć środki niezbędne do zapewnienia, aby czyny, o których mowa w ust. 1, podlegały karze jako przestępstwa, jeżeli sprawca podejrzewał lub powinien był wiedzieć, że mienie pochodzi z działalności o charakterze przestępczym.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie prawno-karnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępująca decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW (Dz.U. L 151 z 21.5.2014, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/123/WE z dnia 21 października 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (Dz.U. L 280 z 27.10.2009, s. 52).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 179).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 8).

3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby:
- istnienie uprzedniego lub jednoczesnego wyroku skazującego za działalność przestępczą, z której pochodzi mienie, nie było koniecznym warunkiem skazania za przestępstwa, o których mowa w ust. 1 i 2;
 - możliwe było skazanie za przestępstwa, o których mowa w ust. 1 i 2, w przypadku gdy ustalono, że mienie pochodzi z działalności przestępczej, przy czym ustalenie wszystkich elementów faktycznych lub wszystkich okoliczności związanych z taką działalnością przestępczą, włącznie z tożsamością sprawcy, nie jest konieczne;
 - przestępstwa, o których mowa w ust. 1 i 2, obejmowały mienie pochodzące z czynów popełnionych na terytorium innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, jeżeli te czyny stanowiłyby działalność przestępczą, gdyby zostały popełnione w danym państwie.
4. W przypadku ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą także wymagać, by odnośne czyny stanowiły przestępstwo na mocy prawa krajowego innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym czyny te zostały popełnione, chyba że czyny te stanowią jedno z przestępstw, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a)–e) i h), a także określonych w mającym zastosowanie prawie Unii.
5. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby czyny, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), podlegały karze jako przestępstwo, w przypadku gdy zostały popełnione przez osoby, które prowadziły działalność przestępczą będącą źródłem mienia lub które w taką działalność były zaangażowane.

Artykuł 4

Pomocnictwo, podżeganie i usiłowanie

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby pomocnictwo, podżeganie i usiłowanie popełnienia przestępstwa określonego w art. 3 ust. 1 i 5 podlegały karze jako przestępstwa.

Artykuł 5

Kary dla osób fizycznych

- Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym.
- Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5, podlegały karze w maksymalnym wymiarze co najmniej czterech lat pozbawienia wolności.
- Państwa członkowskie podejmują również środki niezbędne do zapewnienia, aby osoby fizyczne, które dopuściły się popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, w razie konieczności podlegały dodatkowym karom lub środkom.

Artykuł 6

Okoliczności obciążające

- Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4, następujące okoliczności były uznawane za okoliczności obciążające:
 - przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW; lub
 - sprawca jest podmiotem zobowiązanym w rozumieniu art. 2 dyrektywy (UE) 2015/849 i popełnił przestępstwo podczas prowadzenia swojej działalności zawodowej.
- Państwa członkowskie mogą określić, że w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4, następujące okoliczności mają być uznawane za okoliczności obciążające:
 - mienie poddawane praniu ma znaczną wartość, lub
 - mienie poddawane praniu pochodzi z jednego z przestępstw, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a)–e) i h).

Artykuł 7

Odpowiedzialność osób prawnych

- Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby osoby prawne mogły zostać pociągnięte do odpowiedzialności za którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4, popełnione w celu przysporzenia im korzyści przez dowolne osoby, działające indywidualnie lub jako część organu tej osoby prawnej, zajmujące ważną pozycję w jej strukturze, w oparciu o którykolwiek z następujących elementów:
 - prawo reprezentowania osoby prawnej;

- b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub
- c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach danej osoby prawnej.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli przez osobę określoną w ust. 1 niniejszego artykułu umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej, przez osobę jej podlegającą, jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4.

3. Odpowiedzialność osób prawnych na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie wyklucza wszczęcia postępowania karnego przeciw osobom fizycznym, które popełniły jedno z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4, podlegały do jego popełnienia lub pomagały w jego popełnieniu.

Artykuł 8

Kary dla osób prawnych

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby osobie prawnej pociągniętej do odpowiedzialności zgodnie z art. 7 groziły skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary, obejmujące grzywny nałożone na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów, a także inne kary, takie jak:

- a) odebranie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowe lub stałe odcięcie dostępu do finansowania publicznego, w tym do procedur przetargowych, dotacji i koncesji;
- c) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności handlowej;
- d) objęcie nadzorem sądowym;
- e) sądowy nakaz likwidacji;
- f) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystywanych do popełnienia przestępstwa.

Artykuł 9

Konfiskata

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, w stosownych przypadkach, aby ich właściwe organy zabezpieczyły lub konfiskowały, zgodnie z dyrektywą 2014/42/UE, zarówno korzyści pochodzące z jednego z przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, jak i narzędzia służące lub mające służyć do popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia takich przestępstw.

Artykuł 10

Jurysdykcja

1. Każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do określenia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, w przypadku gdy:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium;
- b) sprawca jest jego obywatelem.

2. Państwo członkowskie informuje Komisję w przypadku, gdy podejmie decyzję o rozszerzeniu zakresu swojej jurysdykcji na przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, które zostały popełnione poza jego terytorium, jeżeli:

- a) sprawca ma miejsce zwykłego pobytu na jego terytorium;
- b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej swą siedzibę na jego terytorium.

3. Jeżeli przestępstwo, o którym mowa w art. 3 i 4, podlega jurysdykcji więcej niż jednego państwa członkowskiego i jeżeli którekolwiek z tych państw może zgodnie ze swoim prawem krajowym ścigać sprawcę na podstawie tego samego stanu faktycznego, dane państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu podjęcia decyzji, które z nich będzie ścigać sprawcę, przy czym należy dążyć do centralizacji postępowania w jednym państwie członkowskim.

Uwzględnia się następujące czynniki:

- a) terytorium państwa członkowskiego, na którym popełniono przestępstwo;
- b) narodowość lub miejsce pobytu sprawcy;
- c) kraj pochodzenia ofiary lub ofiar; oraz
- d) terytorium, na którym znaleziono sprawcę.

W stosownych przypadkach oraz zgodnie z art. 12 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW sprawę kieruje się do Eurojustu.

*Artykuł 11***Narzędzia stosowane w postępowaniu przygotowawczym**

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki celem zapewnienia osobom, jednostkom lub służbom odpowiedzialnym za prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 5 i art. 4, lub za ich ściganie, skutecznych narzędzi stosowanych w postępowaniu przygotowawczym, takich jak narzędzia wykorzystywane w walce z przestępczością zorganizowaną lub innymi poważnymi przestępstwami.

*Artykuł 12***Zastąpienie niektórych przepisów decyzji ramowej 2001/500/WSiSW**

Art. 1 lit. b) oraz art. 2 decyzji ramowej 2001/500/WSiSW zostają zastąpione w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla zobowiązań tych państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tej decyzji ramowej do prawa krajowego.

W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do przepisów decyzji ramowej 2001/500/WSiSW, o której mowa w akapicie pierwszym, odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 13***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 3 grudnia 2020 r. Niezwłocznie informują one o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 14***Sprawozdawczość**

Do dnia 3 grudnia 2022 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Do dnia 3 grudnia 2023 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wartość dodaną niniejszej dyrektywy w dziedzinie zwalczania prania pieniędzy, a także jej skutki dla podstawowych praw i wolności. Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedstawia w razie potrzeby wniosek ustawodawczy w celu zmiany niniejszej dyrektywy. Komisja uwzględni informacje dostarczone przez państwa członkowskie.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 16***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1674

z dnia 23 października 2018 r.

zmieniająca decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności inspekcji polowych stosowanych w Federacyjnej Republice Brazylii do upraw nasiennych pastewnych roślin uprawnych i upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych oraz w odniesieniu do równoważności materiału siewnego roślin pastewnych i materiału siewnego roślin zbożowych produkowanego w Federacyjnej Republice Brazylii, a także w odniesieniu do równoważności inspekcji polowych stosowanych w Republice Mołdawii do upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych, upraw nasiennych warzyw oraz upraw nasiennych roślin oleistych i włóknistych oraz w odniesieniu do równoważności materiału siewnego roślin zbożowych, materiału siewnego warzyw oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych produkowanego w Republice Mołdawii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 2003/17/WE ⁽³⁾ przewiduje, że pod pewnymi warunkami inspekcje polowe przeprowadzane w odniesieniu do określonych upraw nasiennych roślin uprawnych w krajach trzecich wymienionych w wykazie uznaje się za równoważne z inspekcjami polowymi przeprowadzanymi zgodnie z prawem Unii oraz że pod pewnymi warunkami materiał siewny niektórych gatunków roślin pastewnych, roślin zbożowych, buraków oraz - roślin oleistych i włóknistych produkowany w tych krajach uznaje się za równoważny z materiałem siewnym produkowanym zgodnie z prawem Unii.
- (2) Federacyjna Republika Brazylii (zwana dalej „Brazylią”) złożyła wniosek o uznanie przez Komisję równoważności jej systemu inspekcji polowych upraw nasiennych pastewnych roślin uprawnych i upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych oraz równoważności materiału siewnego roślin pastewnych i materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego i certyfikowanego w Brazylii.
- (3) Komisja przeanalizowała odpowiednie prawodawstwo Brazylii i w oparciu o przeprowadzony w 2016 r. audyt dotyczący systemu urzędowych kontroli i certyfikacji materiału siewnego roślin pastewnych i zbożowych w Brazylii oraz ich równoważności z wymogami Unii opublikowała swoje ustalenia w sprawozdaniu zatytułowanym „Sprawozdanie końcowe z audytu przeprowadzonego w Brazylii w dniach 11–19 kwietnia 2016 r. w celu oceny systemu urzędowych kontroli i certyfikacji materiału siewnego i ich równoważności z wymogami Unii Europejskiej”.
- (4) W wyniku audytu stwierdzono, że inspekcje polowe upraw nasiennych roślin uprawnych, pobieranie próbek, badania i urzędowe badania pokontrolne materiału siewnego roślin pastewnych i zbożowych są wykonywane właściwie i spełniają warunki określone w załączniku II do decyzji 2003/17/WE oraz odpowiednie wymogi określone w dyrektywach Rady 66/401/EWG ⁽⁴⁾ i 66/402/EWG ⁽⁵⁾. Ponadto stwierdzono, że organy krajowe odpowiedzialne za wdrażanie certyfikacji materiału siewnego w Brazylii są kompetentne i funkcjonują w odpowiedni sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.6.2018, s. 76.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 października 2018 r.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2003/17/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie równoważności inspekcji polowych stosowanych w państwach trzecich w uprawach nasiennych roślin uprawnych oraz w sprawie równoważności materiału siewnego wyprodukowanego w państwach trzecich (Dz.U. L 8 z 14.1.2003, s. 10).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych (Dz.U. 125 z 11.7.1966, s. 2298/66).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych (Dz.U. 125 z 11.7.1966, s. 2309/66).

- (5) Republika Mołdawii złożyła wnioszek o uznanie przez Komisję równoważności jej systemu inspekcji polowych upraw nasiennych zbóżowych roślin uprawnych, upraw nasiennych warzyw oraz upraw nasiennych roślin oleistych i włóknistych oraz równoważności materiału siewnego roślin zbożowych, materiału siewnego warzyw oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych wyprodukowanego i certyfikowanego w Republice Mołdawii.
- (6) Komisja przeanalizowała odpowiednie prawodawstwo Republiki Mołdawii i w oparciu o przeprowadzony w 2016 r. audyt dotyczący systemu urzędowych kontroli i certyfikacji materiału siewnego roślin zbożowych, warzyw oraz roślin oleistych i włóknistych w Republice Mołdawii oraz ich równoważności z wymogami Unii opublikowała swoje ustalenia w sprawozdaniu zatytułowanym „Sprawozdanie końcowe z audytu przeprowadzonego w Republice Mołdawii w dniach 14–21 czerwca 2016 r. w celu oceny systemu urzędowych kontroli i certyfikacji materiału siewnego i ich równoważności z wymogami Unii Europejskiej”.
- (7) W wyniku audytu stwierdzono, że inspekcje polowe upraw nasiennych roślin uprawnych, pobieranie próbek, badania i urzędowe badania pokontrolne materiału siewnego roślin zbożowych, warzyw oraz roślin oleistych i włóknistych są wykonywane właściwie i spełniają warunki określone w załączniku II do decyzji 2003/17/WE oraz odpowiednie wymogi określone w dyrektywach Rady 66/402/EWG, 2002/55/WE⁽¹⁾ i 2002/57/WE⁽²⁾. Ponadto stwierdzono, że organy krajowe odpowiedzialne za wdrażanie certyfikacji materiału siewnego w Republice Mołdawii są kompetentne i funkcjonują w odpowiedni sposób.
- (8) W związku z tym należy uznać równoważność inspekcji polowych stosowanych w odniesieniu do upraw nasiennych pastewnych roślin uprawnych i upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych w Brazylii oraz równoważność materiału siewnego roślin pastewnych i materiału siewnego roślin zbożowych produkowanego w Brazylii i urzędowo certyfikowanego przez organy tego kraju.
- (9) Należy także uznać równoważność inspekcji polowych stosowanych w odniesieniu do upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych, upraw nasiennych warzyw oraz upraw nasiennych roślin oleistych i włóknistych w Republice Mołdawii oraz równoważność materiału siewnego roślin zbożowych, materiału siewnego warzyw oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych produkowanego w Republice Mołdawii i urzędowo certyfikowanego przez organy tego kraju.
- (10) W Unii istnieje popyt na przywóz materiału siewnego warzyw z krajów trzecich, w tym z Republiki Mołdawii. W związku z tym decyzja 2003/17/WE powinna obejmować urzędowo kwalifikowany materiał siewny warzyw, o którym mowa w dyrektywie 2002/55/WE, w celu uwzględnienia popytu na ten materiał siewny pochodzący z Republiki Mołdawii, jak również, w przyszłości, z innych krajów trzecich.
- (11) Uwzględniając obowiązujące przepisy Międzynarodowego Związku Oceny Nasion (ISTA), właściwe jest, by dany kraj trzeci wydał urzędowe oświadczenie, że z danego materiału siewnego pobrano próbki i przebadano je zgodnie z Międzynarodowymi przepisami oceny nasion ISTA (zwanymi dalej „przepisami ISTA”) odnoszącymi się do pomarańczowych międzynarodowych świadectw partii materiału siewnego, a świadectwo takie załączono do poszczególnych partii materiału siewnego.
- (12) Ze względu na wygaśnięcie odmiennego sposobu pobierania próbek i analizy materiału siewnego (ang. „*Derogatory experiment on seed sampling and seed analysis*”) określonego w załączniku V lit. A) do decyzji przyjętej przez Radę Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w dniu 28 września 2000 r. w sprawie systemów OECD dla certyfikatów odmian materiału siewnego znajdujących się w obrocie międzynarodowym, wszelkie odniesienia do tego sposobu należy skreślić.
- (13) Wszelkie odniesienia do Chorwacji jako kraju trzeciego należy skreślić ze względu na przystąpienie Chorwacji do Unii w 2013 r.
- (14) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2003/17/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zmiany do decyzji 2003/17/WE

W decyzji 2003/17/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Inspekcje polowe dotyczące upraw nasiennych roślin uprawnych gatunków wyszczególnionych w załączniku I do niniejszej decyzji, przeprowadzane w krajach trzecich wymienionych w tym załączniku, uznaje się za równoważne z inspekcjami polowymi wykonywanymi zgodnie z dyrektywami 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/57/WE i dyrektywą Rady 2002/55/WE (*), pod warunkiem że:

(*) Dyrektywa Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33).”;

(1) Dyrektywa Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33).

(2) Dyrektywa Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74).

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Materiał siewny gatunków wyszczególnionych w załączniku I do niniejszej decyzji wyprodukowany w krajach trzecich ujętych w tym załączniku oraz urzędowo certyfikowany przez organy wymienione w tym załączniku uznaje się za równoważny z materiałem siewnym spełniającym warunki dyrektyw 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE, jeśli spełnia warunki określone w pkt B załącznika II do niniejszej decyzji.”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeśli równoważny materiał siewny podlega »ponownemu oznakowaniu i przepakowaniu« we Wspólnocie, w rozumieniu systemów OECD dla certyfikatów odmian materiału siewnego znajdującego się w obrocie międzynarodowym, na zasadzie analogii zastosowanie mają przepisy dyrektyw 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE dotyczące ponownego zamknięcia paczek wyprodukowanych we Wspólnocie.

Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla zasad OECD stosowanych do podobnych działań.”;

b) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dla małych opakowań WE w rozumieniu dyrektyw 66/401/EWG, 2002/54/WE lub 2002/55/WE.”;

4) w załącznikach do decyzji 2003/17/WE wprowadza się zmiany określone w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I i II do decyzji 2003/17/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w tabeli dodaje się następujące pozycje w porządku alfabetycznym:

„BR	Ministry of Agriculture, Livestock and Food Supply Esplanada dos Ministérios, bloco D 70.043-900 Brasília-DF	66/401/EWG 66/402/EWG”
„MD	National Agency for Food Safety (ANSA) str. Mihail Kogălniceanu 63, MD-2009, Chisinau	66/402/EWG 2002/55/WE 2002/57/WE”

b) w przypisie do tabeli, o której mowa w lit. a), dodaje się następujące pozycje w porządku alfabetycznym: „BR – Brazylia”, „MD – Republika Mołdawii”;

c) z przypisu do tej tabeli wykreśla się pozycję „HR – Chorwacja”;

2) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt A pkt 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— materiał siewny warzyw, w przypadku gatunków, o których mowa w dyrektywie 2002/55/WE.”;

b) w pkt B wprowadza się następujące zmiany:

(i) w pkt 1 akapit pierwszy dodaje się tiret w brzmieniu:

„— materiał siewny warzyw, w przypadku gatunków, o których mowa w dyrektywie 2002/55/WE.”;

(ii) w pkt 2.1 po trzecim tiret dodaje się tiret w brzmieniu:

„— dyrektywa 2002/55/WE, załącznik II,”;

(iii) pkt 2.2 otrzymuje brzmienie:

„2.2 Do celów badania, aby sprawdzić czy warunki określone w pkt 2.1 zostały spełnione, próbki są pobierane urzędowo lub pod nadzorem urzędowym w sposób zgodny z przepisami ISTA, a ich waga odpowiada wadze określonej przy użyciu tego rodzaju metod, wzięwszy pod uwagę wagi wyszczególnione w następujących dyrektywach:

— dyrektywa 66/401/EWG, załącznik III, kolumny 3 i 4,

— dyrektywa 66/402/EWG, załącznik III, kolumny 3 i 4,

— dyrektywa 2002/54/WE, załącznik II, wiersz drugi,

— dyrektywa 2002/55/WE, załącznik III,

— dyrektywa 2002/57/WE, załącznik III, kolumny 3 i 4.”;

(iv) pkt 2.3 otrzymuje brzmienie:

„2.3 Badanie przeprowadza się urzędowo lub pod nadzorem urzędowym w sposób zgodny z przepisami ISTA.”;

(v) uchyla się pkt 2.4;

(vi) pkt 3.1 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— oświadczenie, że pobranie próbek i badanie materiału siewnego nastąpiło zgodnie z bieżącymi metodami międzynarodowymi: »Próbki zostały pobrane i poddane analizie przez ... (nazwa lub kod członkowski stacji testowej ISTA) zgodnie z Międzynarodowymi przepisami oceny nasion ISTA odnoszącymi się do pomarańczowych międzynarodowych świadectw partii materiału siewnego«;”;

(vii) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Partiom materiału siewnego towarzyszy pomarańczowe międzynarodowe świadectwo partii materiału siewnego ISTA zawierające informacje odnoszące się do warunków określonych w pkt 2.”.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1675

z dnia 2 października 2018 r.

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku Niderlandów – EGF/2018/001 NL/Financial service activities

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 4,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, w szczególności jego pkt 13,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) jest zapewnienie wsparcia zwolnionym pracownikom i osobom, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją, w wyniku dalszego trwania światowego kryzysu finansowego i gospodarczego lub w wyniku nowego światowego kryzysu finansowego i gospodarczego, oraz ułatwienie im powrotu na rynek pracy.
- (2) Środki EFG nie mogą przekroczyć maksymalnej rocznej kwoty 150 mln EUR (w cenach z 2011 r.) zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽³⁾.
- (3) W dniu 23 lutego 2018 r. Niderlandy złożyły wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w 20 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w sektorze usług finansowych w następujących regionach: Fryzja, Drenthe i Overijssel w Niderlandach. Wniosek został uzupełniony o dodatkowe informacje złożone zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013. Wniosek ten spełnia wymogi dotyczące określenia wkładu finansowego z EFG, ustanowione w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013.
- (4) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy na kwotę 1 192 500 EUR dla wniosku złożonego przez Niderlandy.
- (5) W celu ograniczenia do minimum czasu potrzebnego do uruchomienia EFG niniejszą decyzję należy stosować od dnia jej przyjęcia,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii na rok budżetowy 2018 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 1 192 500 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 2 października 2018 r.

Sporządzono w Strasburgu dnia 2 października 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 243 z dnia 15 września 2009)

Strona 11, art. 19 ust. 2 akapit drugi:

zamiast:

„Dane wprowadzane są do systemu VIS jedynie przez należycie upoważnionych członków personelu konsularnego zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 7 oraz art. 9 ust. 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.”,

powinno być:

„Dane wprowadzane są do systemu VIS jedynie przez należycie upoważnionych członków personelu konsularnego zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 7 oraz art. 9 pkt 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.”.

Strona 23, art. 54 pkt 3 lit. b), zdanie wprowadzające:

zamiast:

„b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:”,

powinno być:

„b) w pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:”.

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 218 z dnia 13 sierpnia 2008 r.)

Strony 64 i 65, art. 5 ust. 1:

zamiast:

„1. W VIS rejestruje się jedynie następujące kategorie danych:

- a) dane alfanumeryczne, o których mowa w art. 9 ust. 1–4 i art. 10–14, dotyczące osoby ubiegającej się o wizę oraz dotyczące wiz, o których wydanie złożony został wniosek, które zostały wydane, których wydania odmówiono lub które zostały unieważnione, cofnięte lub przedłużone;
- b) fotografie, o których mowa w art. 9 ust. 5;
- c) odciski palców, o których mowa w art. 9 ust. 6;
- d) odciski do innych wniosków, o których mowa w art. 8 ust. 3 i 4.”

powinno być:

„1. W VIS rejestruje się jedynie następujące kategorie danych:

- a) dane alfanumeryczne, o których mowa w art. 9 pkt 1–4 i art. 10–14, dotyczące osoby ubiegającej się o wizę oraz dotyczące wiz, o których wydanie złożony został wniosek, które zostały wydane, których wydania odmówiono lub które zostały unieważnione, cofnięte lub przedłużone;
- b) fotografie, o których mowa w art. 9 pkt 5;
- c) odciski palców, o których mowa w art. 9 pkt 6;
- d) odciski do innych wniosków, o których mowa w art. 8 ust. 3 i 4.”

Strona 68, art. 15 ust. 2 lit. d):

zamiast:

„d) nazwiska, imienia i adresu osoby fizycznej lub nazwy i adresu przedsiębiorstwa/innej organizacji, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. f);”

powinno być:

„d) nazwiska, imienia i adresu osoby fizycznej lub nazwy i adresu przedsiębiorstwa lub innej organizacji, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. f);”

Strona 69, art. 17 pkt 12, 13 i 14:

zamiast:

- „12) informacji o przypadkach, w których dane, o których mowa w art. 9 ust. 6, nie mogły zostać faktycznie udostępnione zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie;
- 13) informacji o przypadkach, w których dane, o których mowa w art. 9 ust. 6, nie były prawnie wymagane zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie;
- 14) informacji o przypadkach, w których osobie, która z przyczyn faktycznych nie mogła dostarczyć danych, o których mowa w art. 9 ust. 6, odmówiono wydania wizy zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie.”

powinno być:

- „12) informacji o przypadkach, w których dane, o których mowa w art. 9 pkt 6, nie mogły zostać faktycznie udostępnione zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie;
- 13) informacji o przypadkach, w których dane, o których mowa w art. 9 pkt 6, nie były prawnie wymagane zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie;
- 14) informacji o przypadkach, w których osobie, która z przyczyn faktycznych nie mogła dostarczyć danych, o których mowa w art. 9 pkt 6, odmówiono wydania wizy zgodnie z art. 8 ust. 5 zdanie drugie.”

Strona 70, art. 19 ust. 2 lit. a):

zamiast:

„a) informacji o statusie i danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 ust. 2 i 4;”;

powinno być:

„a) informacji o statusie i danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 pkt 2 i 4;”.

Strona 70, art. 20 ust. 1 akapit drugi:

zamiast:

„W przypadku gdy wykorzystanie odcisków palców danej osoby nie jest możliwe lub wyszukiwanie za pomocą odcisków palców nie przyniesie rezultatu, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można prowadzić jednocześnie według danych określonych w art. 9 ust. 4 lit. b).”;

powinno być:

„W przypadku gdy wykorzystanie odcisków palców danej osoby nie jest możliwe lub wyszukiwanie za pomocą odcisków palców nie przyniesie rezultatu, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można prowadzić jednocześnie według danych określonych w art. 9 pkt 4 lit. b).”.

Strona 70, art. 20 ust. 2 lit. b):

zamiast:

„b) danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 ust. 4;”;

powinno być:

„b) danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 pkt 4;”.

Strony 70 i 71, art. 21:

zamiast:

„Artykuł 21

Dostęp do danych w celu określania odpowiedzialności za rozpatrywanie wniosków o udzielenie azylu

1. Wyłącznie w celu określenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, zgodnie z art. 9 i 21 rozporządzenia (WE) nr 343/2003, właściwe organy odpowiedzialne za udzielanie azylu mają dostęp do wyszukiwania informacji według odcisków palców osoby ubiegającej się o azyl.

W przypadku gdy wykorzystanie odcisków palców tej osoby nie jest możliwe lub wyszukiwanie informacji według odcisków palców nie przyniesie rezultatów, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można przeprowadzić w połączeniu z danymi, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. b).

2. Jeżeli wyszukiwanie informacji według danych wymienionych w ust. 1 wskazuje na to, że wydana wiza, której data ważności upływa nie później niż sześć miesięcy przed datą wniosku o azyl, lub wiza przedłużona, której data ważności upływa nie później niż sześć miesięcy przed datą wniosku o azyl, są zarejestrowane w VIS, właściwy organ odpowiedzialny za udzielanie azylu otrzymuje, wyłącznie do celu, o którym mowa w ust. 1, dostęp do celów przeglądania następujących danych z pliku danych dotyczących wniosku, a w przypadku danych wymienionych w lit. g) – dotyczących współmałżonka i dzieci, zgodnie z art. 8 ust. 4:

a) numeru wniosku i nazwa organu, który wydał wizę lub przedłużył jej okres ważności, oraz informacja, czy organ ten wydał wizę w imieniu innego państwa członkowskiego;

b) danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) i b);

c) rodzaju wizen;

d) okresu ważności wizen;

- e) czasu trwania planowanego pobytu;
- f) fotografii;
- g) danych, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) i b), pochodzących z powiązanych plików danych dotyczących współmałżonka i dzieci.

3. Przeglądanie VIS zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu może być prowadzone wyłącznie przez wyznaczone organy krajowe, o których mowa w art. 21 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 343/2003.”

powinno być:

„Artykuł 21

Dostęp do danych w celu określania odpowiedzialności za rozpatrywanie wniosków o udzielenie azylu

1. Wyłącznie w celu określenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, zgodnie z art. 9 i 21 rozporządzenia (WE) nr 343/2003, właściwe organy odpowiedzialne za udzielanie azylu mają dostęp do wyszukiwania informacji według odcisków palców osoby ubiegającej się o azyl.

W przypadku gdy wykorzystanie odcisków palców tej osoby nie jest możliwe lub wyszukiwanie informacji według odcisków palców nie przyniesie rezultatów, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można przeprowadzić w połączeniu z danymi, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. b).

2. Jeżeli wyszukiwanie informacji według danych wymienionych w ust. 1 wskazuje na to, że wydana wiza, której data ważności upływa nie później niż sześć miesięcy przed datą wniosku o azyl, lub wiza przedłużona, której data ważności upływa nie później niż sześć miesięcy przed datą wniosku o azyl, są zarejestrowane w VIS, właściwy organ odpowiedzialny za udzielanie azylu otrzymuje, wyłącznie do celu, o którym mowa w ust. 1, dostęp do celów przeglądania następujących danych z pliku danych dotyczących wniosku, a w przypadku danych wymienionych w lit. g) – dotyczących współmałżonka i dzieci, zgodnie z art. 8 ust. 4:

- a) numeru wniosku i nazwa organu, który wydał wizę lub przedłużył jej okres ważności, oraz informacja, czy organ ten wydał wizę w imieniu innego państwa członkowskiego;
- b) danych pochodzących z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) i b);
- c) rodzaju wizy;
- d) okresu ważności wizy;
- e) czasu trwania planowanego pobytu;
- f) fotografii;
- g) danych, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) i b), pochodzących z powiązanych plików danych dotyczących współmałżonka i dzieci.

3. Przeglądanie VIS zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu może być prowadzone wyłącznie przez wyznaczone organy krajowe, o których mowa w art. 21 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 343/2003.”

Strona 71, art. 22 ust. 1 akapit drugi:

zamiast:

„W przypadku gdy odciski palców osoby ubiegającej się o azyl nie mogą zostać wykorzystane lub gdy wyszukiwanie według odcisków palców nie przyniesie rezultatów, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można przeprowadzić w połączeniu z danymi, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. b).”

powinno być:

„W przypadku gdy odciski palców osoby ubiegającej się o azyl nie mogą zostać wykorzystane lub gdy wyszukiwanie według odcisków palców nie przyniesie rezultatów, wyszukiwanie przeprowadza się według danych, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) lub c); wyszukiwanie to można przeprowadzić w połączeniu z danymi, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. b).”

Strona 71, art. 22 ust. 2 lit. b):

zamiast:

„b) dane pochodzące z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a), b) i c);”;

powinno być:

„b) dane pochodzące z formularza wniosku, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a), b) i c);”.

Strona 71, art. 22 ust. 2 lit. e):

zamiast:

„e) dane, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a) i b), zawarte w powiązanych odsyłaczami plikach danych dotyczących współmałżonka i dzieci.”;

powinno być:

„e) dane, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a) i b), zawarte w powiązanych odsyłaczami plikach danych dotyczących współmałżonka i dzieci.”.

Strona 74, art. 31 ust. 2:

zamiast:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, dane, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. a), b), c), k) oraz m), mogą zostać [...]”;

powinno być:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, dane, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. a), b), c), k) oraz m), mogą zostać [...]”.

Strona 76, art. 37:

zamiast:

„Artykuł 37

Prawo do informacji

1. Osoby ubiegające się o wizę oraz osoby, o których mowa art. 9 ust. 4 lit. f), są informowane przez odpowiedzialne państwo członkowskie o:

a) tożsamości administratora danych, o którym mowa w art. 41 ust. 4, w tym dane umożliwiające kontakt z nim;

b) celach przetwarzania danych w ramach VIS;

c) kategoriach odbiorców danych, w tym o organach, o których mowa w art. 3;

d) okresie przechowywania danych;

e) obowiązku uzyskania danych do celów rozpatrzenia wniosku wizowego;

f) prawie dostępu do danych, które dotyczą tych osób, oraz prawie zwrócenia się o skorygowanie błędnych danych na ich temat lub o usunięcie danych przetwarzanych bezprawnie, w tym o prawie otrzymania informacji na temat procedur związanych z korzystaniem z tych praw oraz informacji umożliwiających kontakt z krajowymi organami nadzorczymi, o których mowa w art. 41 ust. 1, które przyjmują skargi dotyczące ochrony danych osobowych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udzielane osobie ubiegającej się o wizę w formie pisemnej w momencie uzyskania danych z formularza wizowego, fotografii oraz odcisków palców, o których mowa w art. 9 ust. 4, 5 i 6.

3. Informacje, o których mowa w ustępie 1, są podawane osobom, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. f), w formularzach, które mają być podpisane przez te osoby, stanowiących dowód zaproszenia, sponsorowania i zakwaterowania.

W przypadku braku takiego formularza podpisanego przez te osoby informacje są podawane zgodnie z art. 11 dyrektywy 95/46/WE.”

powinno być:

„Artykuł 37

Prawo do informacji

1. Osoby ubiegające się o wizę oraz osoby, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. f), są informowane przez odpowiedzialne państwo członkowskie o:

- a) tożsamości administratora danych, o którym mowa w art. 41 ust. 4, w tym dane umożliwiające kontakt z nim;
- b) celach przetwarzania danych w ramach VIS;
- c) kategoriach odbiorców danych, w tym o organach, o których mowa w art. 3;
- d) okresie przechowywania danych;
- e) obowiązku uzyskania danych do celów rozpatrzenia wniosku wizowego;
- f) prawie dostępu do danych, które dotyczą tych osób, oraz prawie zwrócenia się o skorygowanie błędnych danych na ich temat lub o usunięcie danych przetwarzanych bezprawnie, w tym o prawie otrzymania informacji na temat procedur związanych z korzystaniem z tych praw oraz informacji umożliwiających kontakt z krajowymi organami nadzorczymi, o których mowa w art. 41 ust. 1, które przyjmują skargi dotyczące ochrony danych osobowych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udzielane osobie ubiegającej się o wizę w formie pisemnej w momencie uzyskania danych z formularza wizowego, fotografii oraz odcisków palców, o których mowa w art. 9 pkt 4, 5 i 6.

3. Informacje, o których mowa w ustępie 1, są podawane osobom, o których mowa w art. 9 pkt 4 lit. f), w formularzach, które mają być podpisane przez te osoby, stanowiących dowód zaproszenia, sponsorowania i zakwaterowania.

W przypadku braku takiego formularza podpisanego przez te osoby informacje są podawane zgodnie z art. 11 dyrektywy 95/46/WE.”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL